

Molnár József Bálint

Émlékeim hullámai

válogatott versek

Budapest, 2010.

Néhány szó magamról

1940. november 17-én születtem Szekszárdon.

Nagydorogon nőttem fel boldog családi légkörben. Családom a jobb módú családokhoz tartoztak. Édesapám lakatos, majd szövetkezeti vasboltos volt, biztosította a megfelelő anyagi hátteret a két fia számára a későbbi tanulmányaihoz. Így utólag nagyon fontos volt számomra, hogy volt egy nyugodt családi fészek, egy biztos pont életemben. Általános iskola elvégzése után hosszú kollégiumi évek jöttek. Középiskolai éveim nagyrészt Pécsen teltek. Érettségi után egy évet Esztergom melletti Dorogon dolgoztam, mint egészségőr, majd öt év pesti egyetemi évek következtek. Az ELTE TTK matematika fizika tanári szakán végeztem A diplomaszerzés után félévet tanítottam, majd váltottam számítógépes szoftveres, programozói tevékenységre, s ez a tevékenység egészen nyugdíjig kísért. A 60-as évek közepén divatos, fejlődési lehetőséggel kecsegtető, anyagilag megbecsült foglalkozási körnek számított a számítógépes szakma, mert az első gépek ezekben az években jelentek meg hazánkban. Gyorsan fejlődött, és szerteágazó volt, ez állandó tanulást, alkalmazkodást jelentett az új számítógépes környezetekhez, programozási nyelvekhez. A programozás kreatív tevékenység, mint a versírás. Egy újat kell alkotni, amit mások használnak, ami másoknak esetleg tetszik. Mindkét típusú alkotásnak vannak egyedi jegyei, stílusa. Gondolataim papírra rögzítése gyermekkorom óta foglalkoztatott. Időszakosan, nyaraláskori eseményekről szerettem írni naplószerűen.

1985-től hozzávetőleg 10 évet külföldön (Ausztriában és Németországban) dolgoztam Közben családom is kint volt velem Bécsben 1986-tól 1988 végéig. Ezeknek a munkáknak nagy stressz vonzata volt. Ezt a szabad levegőn való mozgással, hegyekben, erdőkben kirándulással igyekeztem kompenzálni. Innen van a természet, a fák, növények iránti szeretetem, amit több írásomban is említek. Ezeken a hosszú, magányos sétákon születtek a gondolatok. Később kialakult bennem egy igény, hogy gondolataimat hol pallérozott, hol rímes formában papírra vessem, csak magam szórakoztatására, vagy, hogy nyomot hagyjak a világban. A versírás számomra simogató érzés, valami hasonló, mint a meditáció, mint a templomi ima. Talán egy tudatalatti igény,

egyfajta „agyi jobb félteke kifejezési mód” keresése, hisz festeni, zenélni nem tudok. Írásaimban törekszem egyfajta igényességre, különösen versírásnál. Egy versnek szerintem érzéseket, hangulatot kell adni. A számomra fontos verseket sokat csiszolom, néha kiizzadott verssorokat törlek, mert azokat az érzéseket nem találtam el, vagy nem olyan fokon, ahogy szerettem volna. Gyakran olvasok klasszikusok (mint pl. Kosztolányi Dezső, Áprily Lajos, Dsida Jenő) költeményeit, Szívesen olvasok és fordítok német költők (mint pl.:Goethe, Heine, Mogenstern) verseit.

Írásaim, verseim nyugdíjba vonulásom után jelentek meg kulturális folyóiratokban, és Antológiákban. Két gyermekem van. A fiam híradástechnikai mérnök, a lányom közgazdász. Csepelen lakunk 1975 óta.

Írásaim olvashatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon.

Egy verseskötetem „Emlékeim hullámai” 2010-ben magánkiadásban jelent meg.

Versek

Hagyd élni a fákat

Virul a hegyoldal, zöldellnek a fák
Madárfütyty járja át a természetet,
Szeretném az életem még én is élni
Vándor, ki elballagsz mellettem
Ne emeld rám a kezéd

Madár repül felettem, tücsök ciripel mögöttem
A természetben megtalálod Te is helyed
De én mozdulatlan, némán élem életemet
Vándor , ki elballagsz mellettem
Ne emeld rám a kezéd

Bejárhatod a világot, festhetsz, zenélhetsz
Vagy verseléssel szerethetsz hírnevet
De hagyj egy kicsit engem is élni
Vándor, ki elballagsz mellettem
Ne emeld rám a kezéd

A tenger mélyére merülhetsz, mászhatsz hegyet
De hagyj nekem is egy kis életteret
Hagyj egy kicsit tovább élni
Vándor, ki elballagsz mellettem
Ne emeld rám a kezéd

Ruhád piszkos lehet, kezéd is megvérezheted
Ne bánj velem mostohán,
Szeresd a természetet
És ha elballagsz mellettem
Ne emeld majd rám a kezéd

1994.06.01.

Tűzijáték Budapesten

Fényre vágyva állunk a sötétben
Némi zöld fény cikázik át a hegyen
Végre megindulnak az első rakéták
Halk moraj fut át a tömegen
És mint a zápor hull pernye
Meg a füst is csípi a szemem

Villog az ég, izzó címer a Citadellán
Színes fény-nyalábok pásztázzák a hegyet
Mindez értünk van, nekünk készült
A tömeg csak ámul, s csodálkozik ezen
És mint a zápor hull a pernye
Meg a füst is csípi a szemem

Nézzük a sok színes rakétát
Amint csillogva pukkan fel a légbe
Majd ropogva hull alá a sötét mélybe
A tömeg áramlik, változtatni kell a helyem
És mint a zápor hull a pernye
Meg a füst is csípi a szemem

Nézzük színes tűzből hogy lesz pernye
Mintha vére hullna úgy kimúlna
Csillogásból az elmúlást éreztetve
Emberek százai tolongnak mellettem
És mint a zápor hull a pernye
Meg a füst is csípi a szemem

Elcsitul a robaj, sötét lesz a hegyen
Íme a tűzijáték ilyen Budapesten
Örülök, büszkeség tölti el szívem
A tömeg már elindult szólal meg a nejem
És mint a zápor hull a pernye
Meg a füst is csípi a szemem

1994.09.01.

Gondolatok Édesanyám sírjánál

Egyszerűen felfogni sem tudom
Mert véges a tudatom
Hová lesz majd ÉN-ünk
Ha többé már nem élünk

Talán a haláltól is azért félünk
Mert lehet, hogy megszűnik az ÉN-nünk
Ó anyám, adhatnál egy picit odaát
Ne legyen oly idegen nekünk a túlvilág

Miért van az, hogy egy napon
Nem lesz utánunk más, csak földhalom
Ó mond meg nékem Istenem
Miért élünk, miért e véges küzdelem

Lehet, hogy az élet nem más
Csak egy előreirt szerepvállalás
Ahol a szerep egy kemény, rideg keret
Nagyon eltérni tőle nem lehet

Van aki szenved, és egész életen
Árral szemben úszni kénytelen
Majd időtlen-időig megpihen
Egy csendes temetőben egy helyen

Van olyan is, aki bőségben dúskál
És talán még az is hatalmában áll
Hogy e földi gondtalan világ
Parancsára folytatódják odaát

De tudjuk jól, hogy minden élő
Legyen az eretnek, vagy legyen hívő
Akár ha szolgál, akár ha ölébe hull a hatalom
Mind-mind egy sorsra jut majd egy napon

Gyakran ezen jár az eszem
Ha állok a fejfánál csendesen
És szemem réveteg megpihen
Anyám sírján a zöld gyepen

1995.01.10.

Édesanyám megjelent álmomban

Felnőtt fejjel gyakran azon gondolkozom
Hogy milyen jó volt gyermekként a sorom
Szívesen gondolok a szülői házra
Meg a gyermekéveim karácsonyára
Amikor a karácsonyfában örömet leltem
Meg az ólomkatonáknak is örültem önfeledten

Megbecsültük akkor az apró örömeket
Hogy ruhára, ételre mindennap tellett
Nem vágytunk kocsira, hosszú utazásra
Esetleg télen a faluban a csilingelő szánra
Nem volt rohanás, de volt időnk alvásra
És jó volt tudni, hogy ügyelünk egymásra

Elszálltak az évek, és én felnőt看 lettem
Sorsom balra fordult, és a jót rég feledtem
Néhány éve még anyámat is elvesztettem
Már-már úgy éreztem, hogy elhagyott az Isten
És ekkor egy álmomban megjelent előttem
Anyám fehér fényben megszólított engem

Mondta mosolyogva, sose bánkódj értem
Szólított az Isten, úgy hát kellett mennem
Ha úgy kívánja ezt az isteni érdek
Talán egy jobb korban egyszer visszatérek
Eleget küzdöttem földi életemben
Itt nyugalom van, és békesség köröttem

Minden élősejt, részecske széles e világban
Benn van a nagy születés-pusztulás-körforgásban
Mert minden megújulás, születés a halálból fakad
Így érvényesül a teremő Egyetemes Akarat
És amíg mulandó testünk a földben rohad,
Szellemünk tovább él és örökre fennmarad

Megszólalt a csörgő, és elillant az álmom
Feküdtem még remélve, hogy viszontlátom
Majd hosszú ideig néztem a mennyezetet
Mert e találkozás felkavarta lelkemet
Aztán mintha mi sem történt volna
Lassan visszazökkentem a hétköznapiokba

1995.02.10.

Talán csak egy lépés kellett volna még

Talán csak egy lépés kellett volna még
Hogy véget érjen a régóta nyomasztó álmod
Hogy végleg leszaggasd a lelkedet feszítő láncot
Hogy legyen erőd még új lépéseket tenni
Az életednek egy új irányt teremteni
Hogy ne ülj magadba roskadva egy széken
Hogy legyen terved, jövőd az elmédben készen

Talán csak egy lépés kellett volna még
Hogy dédelgetett álmod valóra váljon
Hogy legyen kapaszkodód e zavaros világban
Talán egy mosoly hiányzott, vagy egy kézfogás
Néhány közvetlen szó, meg egy kis biztatás
Észrevenned talán mégsem ártott volna
Hogy a segítő kezet egy hamis barát nyújtja

Talán csak egy lépés kellett volna még
Lépned kellett volna, node mikor, merre és hogyan
Hisz utad buktatókkal mindig is tele volt, tele van
Honnan tudod, hogy az áhított mosoly, kézfogás
Őszinte volt-e, vagy csak színészkedés, csalárd ámítás
Ahogy azt sem tudhatod, hogy e lépéssel választott új utad
Talán egyszer holtvágányra visz, majd cserben hagy

Talán csak egy lépés kellett volna még
Hogy összedőljön az a már régóta készülő vár
Amit eddig elértél, amit kínkeservvel összehoztál
Hogy rád zuhanjanak a gondoktól roskadó falak
Hogy összetörjék lelked, hogy sárba tapossanak
És hogy végül egy egész világ omoljon benned össze
Ezért hát felejtse el a múlt lépéseit mindörökre.

1995.10.01.

Az erdőben

Vége van a nyárnak, hűvös szelek járnak
A költöző vadludak jó magasan szállnak
Néha le-lenéznak a rozsdásodó fákra,
A még zöldellő mezőkre, a fénylő sziklákra.
Az erdőből nem látnak se fát, se ösvényt, se bokrot
Csak egy kiterjedt, összefüggő, nagy sárga foltot.

Lentről az erdő azonban egészen más képet mutat.
Az énekes madarak vidáman hallatják hangjukat.
Egy anyavaddisznó sütkérezik a langyos napsütésben
S félszemmel az avart turkáló kicsinye után kémlel
Tarka-barka, egyre vastagodó levéltakaró alatt
Egy-egy röffentéséből lehet tudni csak, hogy hol halad

Zsákmányára éhesen köröz fent egy vércse
Éhező csemetéinek egy kis friss hús kéne
Vijjogására elhallgatnak az éneklő madarak
A nagy hangkavalkádból csak tücsökciripelés marad
Félelem, rettegés és szinte mély csend költözik a tájra
Talán ezt is megússzák, ma sem kerülnek vércsevacsorára

Erre a távol is hallható, éles, vijjogó hangra
Fejét egy tisztáson legelő őzike felkapja
Riadtan, ijedt szemeivel anya után kutat
Majd az erdő felé szökellve keres kiutat
Ekkor látja anyját csendben legelészni
Így most már magát is biztonságban érzi

Hirtelen egy harkály kopácsolása töri meg a csendet
A veszély ellenére a jussából úgy tűnik nem enged
A vércse vijjogása is csendesedik, majd abbamarad
Talán akadt éhes csemetéinek néhány jó falat
A visszatért madárcsicsergés már nem oly vidám, erőteljes
Hisz ilyenkor már legtöbb állat nyugvóhelyet keres.

Gyengül a nap fénye, a víztócsák bágyadtan csillognak
Érezhető, hogy hamar vége lesz e szép őszi napnak
Gyorsan sötétedik, ködfoltok lopakodnak a tájra
Vadludak csak vonulnak ködre, hűvösre fittyet hányva
Amúgy is onnan a magasból csak szürke pamacsokat látnak
Innen is tudják, repülni kell tovább, mert vége van a nyárnak

1995.11.01.

Anyai örömök

Fáradtan térsz haza a munkából, fásultan nézed szalad a lakás
A gyerekeid már várnak, kérik a vacsorát
De most nem ehetsz velük, mert kihíztad minden ruhád
Sebaj örülj az életnek
Érezd, hogy szükség van még rád

Nyugalomra vágysz, s a TV-ben keresel vigasztalást
De a cipeléstől reszket a lábad, s duzzadtnak érzed a bokád
Felejtse el sajgó sebeidet, derűsen nézd az életedet
És örülj az életnek
Érezd, hogy szükség van még rád

Elcsigázva zuhansz az ágyba, s szebb napokra elfog a vágy
De most érzed, hogy korog a gyomrod, s hideg az ágy
Ne mindig a rosszra gondolj, gyerekeidben vigasztalódj
És örülj az életnek
Érezd, hogy szükség van még rád

Ha álmodból felriadsz, s ébren töltöd a maradék éjszakát
És már elgyötörve mondd, hogy ezt nem csinálod tovább
De lelked mélyén érzed, hogy minden marad a régi
Mert ezt így senki más, csak egy anya érzi
Meg te is tudod, hogy holnap is szükség van még rád

1997.04.10.

Ha majd öreg leszek

Ha majd ősz leszek, meg öreg
Nyugtasd meg szenvedő lelkemet
Hozz elő szép emlékeket, ezzel tereld el figyelmemet
Arról hogy elszálltak a vágyak, elfogytak évek
Az éltető remények, hogy az álmaim továbbélnek
Hogy lesz gyümölcse a mának, az elvégzett munkámnak

Mint a kocsmá sűrű füstjén át
Halványan bekandikál a holdvilág
Úgy a majd pislákoló értelmemen már
Nem hatol más át, régi emlékek, tudatalatti világ
És ilyenkor csak sóhajtozom, nagy levegőt veszek
Ha majd ősz, öreg leszek

Ébredj fel vén ember, feleds keservedet
Nézz körül a füstös homályban, nézd az embereket
Nézd a sok fiataalt, mint törött szárnyú madár
Mind szilárd bázisra, kapaszkodóra vár
Elszámolás előtt talán így heveskedek
Ha majd ősz, öreg leszek

Néha a pillanatok sokkal többet érnek
Mint tékozlón elszállt hosszú, szürke évek
Miközben majd lassan távozásra készülgetek
És réveteg nézegetem az imbolygó lelkeket
Ezernyi kedves emlék rengetegszer visszaperreg
Ha majd ősz, öreg leszek

1997.06.01.

A hely, ahol csak Te vagy

Kell lenni egy helynek, hogy magadba szállj
Ha ver az élet, vagy bánt a magány
Vagy úgy érzed, hogy szeretetben van hiány
És sóvárogsz egy jobb élet után

Kell lenni egy helynek, ha csendre vágysz
Ha elegend van a sok lármás csillogásból
Ahol gondolataidban semmi sem gátol
Ahová elvonulhatsz a világ zajától

Kell lenni egy helynek, ahol Te vagy e világon
Ha valami nyomja lelkedet, nyomja fájón
Ahol leveheted gondod, mint kopott ruhát
És azt gondolhatod, hogy szükség van még rád

Kell lenni egy helynek, hogy elidőzz egy csendes imán
Ha nagyon vágyódsz szeretteid után
Akik bár már messze járnak Szent Mihály lován
De hiszed, hogy fohászod még eljut hozzájuk talán

1997.06.01.

Karácsony este

Jóleső érzés a meleg szobában hallgatni a tűz duruzslását
Miközben látod, hogy a jeges szél zörgeti a dermedt fákat
És fagyos körmeivel végig karcolja a hófödte utcákat
A szállingózó hópelyhek repkednek, élük önálló életüket
Majd egy-egy dagadó hóbuckában végleg megpihenni térnek

E rideg, sötét szürkületben elindul egy sajátos élet
Egymásután gyúlnak ki a csillogó karácsonyi fények
Még a didergő madár is érzi e szépet, melegséget
Mindenhonnan lágyan zsongó, halk zenét hallhat
És ez talán úgy hat rá, mint meleg, tavaszi fuvallat

S ebben a békés áhítatban megszólal egy távoli hang
Esti imára szólítja a híveket egy lélekharang
Látni a feketéllő hóbuckákon bukdácsoló sötét árnyak
Hogy sietnek a templom fénylő világába, mert tisztulásra vágynak
Az Úr szent oltárához járnak, s tőle vigasztalást várnak

Csendesek az utcák, a templomból már rég hazatértek
A gyerekek már alszanak, a házakban is kihunytak a fények
Csak a szél süvít; most melegebbnek tűnik a családi fészek
A kis madár is elszenderült már, s valahol érzi magában
Hogy a Szentlélek leszállt e zord és fagyos éjszakában

1997.06.10.

Édesapám temetése

Nyári nagy melegben lassan halad a gyászmenet
Néhány gyászolóval én is apám hamvai után megyek
Hogyan halt meg, miért halt meg nem firtatja senki
Öreg volt már, beteg volt már, hát el kellett menni

A hosszú évtizedek súlyos teherként nyughattak a vállán
Ez már látszott tört, hajlott tartásán, lassú mozgásán
Valahogy megérezte, hogy hosszú út végére érkezett
De nem is nagyon akarta már számolni tovább az éveket

Talán már nem is élvezné ezt a meleg, verőfényes napot
Hisz csaknem végig élte és szenvedte e viharos századot
Meleg volt akkor is amikor árvagyerekként kaszálnia kellett
Vagy a háborúban amikor a halál kaszája a közelében pengett

Azok a régi nyarak, melegek neki is másnak tűnhettek
Hisz volt célja, tétje, értelme jövőnek, jelennek
Volt egy család, akiről mindennap gondolkodni kellett
Szeretve nevelni fiait a nehéz munka mellett

Szinte látom, hogy kisgyerekként mily boldogan emel magasba
Majd aggódó arcát, amint beteg ágyamnál virraszt egy éjszaka
És most nem maradt más, csak emlékek, beszéde, mosolya
Néhány marék hamu, meg az előttem imbolygó urna

Valamikor itt a Földön élt egyszer egy ember
Most az élet nélküle megy tovább, mint érzéketlen rendszer
Hanvaid széthullhatnak, vagy eső is szétmoshatja egyszer
De emléked bennünk él tovább, nem felejtethünk el

1997.08.10.

Búcsú szeretteimtől

Nem örökre megyek, de nem jövök vissza
Lábam tétován lép ismeretlen útra
Minden ami voltam, vagy lennék itt hagyok
Más alakban, térben élem a holnapot

Én leszek az idő, a csönd meg a bánat
Én fogom lecsukni majd a szempilládat
Én zöldellek majd ki tavasszal a fákbán
Én halok meg minden csendes napnyugtában

Ott fehérlek majd a távoli ködökben
Ott illatozom majd friss rózsaként a kertben
Pohár üveg falán én leszek a pára
Tőlem lesz szelídebb az est magánya

Harcolok majd érted, amikor csak kéred
Véremmel pótolom majd az elfolyó véred
A minden leszek, de mégsem leszek semmi
A világmindenségben egy porszem fogok lenni

1997.09.01.

Hallgass szüleidre

Korgó gyomorral Morzsi lustán heverészgét
S fél szemével méregeti az egér csemetéket
Korán reggel e melegben fene se kerget egereket
Inkább keresek a kemencénél száraz kenyereket

Egér mamában megszólal az aggódó anya
Látjátok itt van egy vérengző vad kutya
Ilyen ebnek egérhúsra mindig fáj a foga
Elég már az ugra-bugra, mars vissza az egérlyukba

Felfigyel Morzsi erre az éles, sértő hangra
Válaszolatlanul ezt ugyan már nem hagyja
Idefigyeljetegek egerek, nem vagyunk mi vérebek
Szeretem a gyerekeket, és nem eszek már egereket

Hurrá szabad a pálya, versenyezzünk gyerekek
S Morzsi felé futva örvendeznek a kisegerek
Morzsi most sem tétlenkedett, hirtelen cselekedett
Összegyűjtött pocakjában néhány buta egeret

Lustálkodni most már akár vissza is mehet
Megnyalja szájaszélét, s miközben tele hasára mered
Idős, jó szülei józan szavára emlékezett
Néha talán jól jöhet, ha beszélünk nyelveket

1997.10.10.

Téli merengő

Aki nincs, annak emléke él
Arca elsárgult levél
Vállamra hull, itt a tél
Lelke fehér hópehely
Szememre száll, ott olvad el
Bánatát így sírja el

2001.02.02.

November végén a Tejde lábánál

Kanári szigetek

Szikrázó, forró napsütésben lehunyom a szemem
Mert a szokatlan, vakító fényözönt alig viselem
Távolból hallok a tenger monoton mormolását
A friss tengeri szél borzolja a pálmák koronáját
Az otthoni fagyok lehelete még bizsereg néhány végtagomban
De már a tenger csípős, sós ízét érzem a torkomban
Hitetlenül nézek jobbra, balra, csodálkozva, hunyorogva
A dermedt szürkéségből ide kerültem e földi paradicsomba

Ahogy e különös világban jobban körülnézek
Tekintetem egy fényes, óriás hegyre téved
Mint félszemű óriás szűrös szemével a messzeségbe réved
De néha vigyázó tekintete az örökzöld szigetre le-letéved
Nehogy zavarja valami e békés harmóniát, e szorgos népet

Itt lent a tengerpart nyüzsgő, trópuson megszokott élete
Ültetett örökzöld páfrányok, pálmák szép sorban, rendre
De hagyjuk most itt ezt a pálmaerdőt, gyerünk fel a hegyre
Vár bennünk a vulkáni sziklás völgyek sejtelmes csendje
Vár a kaktuszok, sivatagi cserjék sivár, kietlen világa
A vulkán, meg az erozió formálta tájak sajátos varázsa
Ahol alacsony, páradús felhők kúsznak a hegy zordon oldalába
És ez a bazalttörmelékben kókadozó bozótoknak életadó pára

Menjünk, hogy fentről élvezzük a Nap nyugvását
Amikor a búcsúzó Nap leveti veres glóriáját
Hogy ezzel ékesítse az óriás hegy havas koronáját
Ha majd koromsötétség ereszkedik e sivatagi tájra
És ahogy eltűnik a hegy fényes glóriája mára
A hegy tetején valamikor talán úgy éjjel tájban
Csendesen kezdődik a hegyi boszorkányok tánca
Amit néhány jámbor lélek egyre tempósabban járja
Majd hirtelen köddé válnak a felkelő Nap első sugarára

Amint hazatérek a fagyok világába már előre látom
Hogy a sziget egzotikus tájaira vezet majd első álmom
És úgy hiszem, hogy ide újra meg újra visszavágyom
Mert a fenséges hegyóriás most lett a barátom

1997.11.10.

Élj a szívkorház adta lehetőségekkel

Tölts még egy napot az otthonban
A füredi szívszanatóriumban
Hogy legyen erőd még új lépéseket tenni
Az életednek egy új irányt teremteni
Hogy ne ülj magadba roskadva egy széken
Hogy legyen terved, jövőd az elmédben készen

Tölts még egy napot, de csodát ne várj
A cél, hogy talpra állj, hogy egészségesebbé válj
Valahogy betegségeddel élni együtt kell
Ha érted a módját ez már nem lehet teher
És ezt a módot itt sajátíthatod el
Hogy ez sikerüljön légy éber és figyelj

1998.12.10.

Karácsony

Az ablakokban villódzó fények
Ünnepi köntöst ölt a test,a lélek
A keményre fagyott havon
Csikorog a cipő talpa
Itt van a Karácsony, itt van újra

A családi együttlét és a szeretet
Összehoz messze élő embereket
S amíg kint a jeges szél az úr
A kopasz fákat tépázza vadul
Bent a lobogó tűz mellett
Miközben fenyőillat terjed
A ritka együtt töltött percek
Vidám csevegéssel telnek

Lágyabbá válnak az arcélek
Halkabbá a hangos érvek
Megszépülnek a rossz emlékek
Amint kigyúlnak a karácsonyfafények

Az asztalon süteményes tálak
A vendégek vesznek néhányat
S csak hosszú unszolására
-Mert az illem úgy kívánja-
Nyúlnak ismét a süteményes tálba

Majd várakozással tele percek jönnek
Az ajándékok is előkerülnek
Megtudni egy felemelő pillanat
Hogy a gondos csomagolás alatt
Milyen meglepetés akad

Itt-ott kihunytak már a villódzó fények
Lassan készülődnek haza a vendégek
Esetleg egy év is eltelhet
Hogy visszatérhetnek e kellemes percek

1999.01.01.

Napfogyatkozás

Meghalt a Nap, már mindennek vége
Sötét démonok törtek életére
Rövid küzdelemben elfolyt a vére
S valami fekete üresség lépett a helyébe
Megfogant a gonosz démonok átka
Örök sötétség köszönt e világra

A sarkcsillag is ridegen tekint le ránk
Nincs többé nappalunk, s hideg az éjszakánk
Didergő verebek melegségre vágynak
Megrettent szarvasok sötétben bóklásznak
Madarak éneke gyászenévé válik
Sötétben kell élnünk most már mindhalálíg

Föld ily szomorú sorsát látva
Összeült az égben az Istenek Tanácsa
A földi élet ily csúful véget nem érhet
E nappali sötétségnek vessünk gyorsan véget

Elindul, a nagy felmentő sereg
Harcbaszállnak a gonosszal a Napistenek
Nagy csapatban jönnek az angyalok
Hogy megtisztítsák a sötétől a Napot

Nagy küzdelemben viasszaszorulnak a démonok
S így egyre teltebbnek láthatjuk a Napot
Lassan visszatérnek a megszokott dallamok
Megint halljuk, hogy a patak csobog
A tücsökciripelés is egyre hangosabb
Ahogy a Nap egyre magasabban halad
Ahogy a dermedt ijedtségből a lüktető élet visszaáll
Ahogy visszatér a meleg napsugár, a lángoló nyár

Sötétedés után, amikor elcsitulnak a zajok
Feledtetve e nehéz napot
Ünnepi fényben ragyognak a csillagok
Majd reggelre kelve, mintha mi sem történt volna
Visszazökkenünk a szürke hétköznapiokba

1999.08.08.

Tamás fiam hómpédzsére

Hómpédzsemre rászállott egy veréb
Jónéhányszor rajtahagyta névjegyét
De ez egy cseppet se szegte kedvemet
Még jó, hogy verebek helyett
Nem repkednek tehenek

1999.06.01.

Egy gyertya utolsó percei

Kint a csendes eső monoton zenéje
Bent a legyek duruzsló csevegése
Ez már az ősz sajátos hangja
Természet írta szimfónia
Az asztalon egy csonka gyertya ég
Ez itt az éltető Nap, a sugárzó lét
Ontja a fényt, meg ad egy kis meleget
Amit élveznek a körötte zsongó legyek
Nyúlánk lángja lengedezik előre-hátra
Hogy ne lankadjon a legyek tánca
Lobogó fénye járja útját körbe-körbe végtelen
A falakon képek, mosolygós arcok a képeken
Szép emlékek jönnek újra, így maradnak eleven
De már fáradni látszik, gyengül a fénye
Érzi, hogy ereje fogytán, közeleg a vége
Csendesen búcsút mond röpke életének
Majd ellobban szegény gyertya végleg
Fehér füst lelke az égbe száll
A sivár csendben
visszatér a homály
A vidám arcokat is
sötét takarja már
Aztán hirtelen
koromsötét lesz
Urrá lesz a hideg,
a rideg enyészet
S egy időre teret
nyer a halál

1998.07.10.

Emlékezve ünnepeljünk

Kláris kör tíz éves évfordulójára

Nagy színház az élet
fények, árnyak váltakoznak
télen hanyatlik a Nap fénye
verejtékes szürke napok
vánszorognak éjjelekbe,
tavasszal a fény újra éled
bimbót hozó langymelegek
lélekmentő új remények
végre-végre visszatérnek
Mi mindnyájan fényre vágyunk
melengető őrüzekre
ahol a lobogó tűz mellett
csak mi vagyunk
verselgetve, nevetgélve
Emlékezzünk eleinkre
a szép múltra,
akik tíz éve indultak el
fáklyával egy hosszú útra
Voltak akik elfáradtak

letértek a fáklyás útról
de jöttek újak friss erővel
merítve a dicső múltból
Mégis azoké az érdem
akik vigyázzák a lángot
hogy minél tovább égjen,
hogy a menet haladjon
buktatókban ne akadjon
Ha az ünneplések véget érnek
hétköznapiak visszatérnek
de nem érezzük oly szürkének
hisz prózák, versek továbbélnek
Emlékezzünk még sokáig
őrüzeink melegére
a meghitt pillatok
összetartó erejére
ez az, ami egy időre
erőt ad majd a jövőre

2002.03.19.

Születésnapra

Ma nagy eseményhez érkezett a homokóra mutatója
Ünnepeljünk, emeljük poharunkat a szülinapodra
Ez alkalomra sütit, tortát nem sütöttem
De ne mond, hogy most is üres kézzel jöttem
Ezért egy elképzelt csokrot kötöttem
Piros rózsa, fehér szegfű, zöld levél
Kívánom, hogy ezentúl mosolygós, s boldog legyél

2000.02.02.

Gondolatok a Westminster apátságban

Lármás utcák mindennapi forgatagából
évszázadok csöndje fogad
ahol a sejtelmes, hús félhomályban
omló sziklák, ódon kripták alatt
költők, királyok, hadvezérek
alusszák örök álmukat

Ez itt a brit dicsőség féltve őrzött helye
amit áthat Shakespeare, Newton szelleme
szentek, költők, hősök sorában
szobrok, festett emléktárgyak közt
a homályban egy zsúfolt kápolnában
feltűnt első Edward, a véres zsarnok neve

Egykori hódító harcosai nyomában
felperzselt falvak füstös homályában
halottak hörgése, árvák sírása fogad
és hercegek, bárdok közt fent a várban
sokan inkább élő fáklyaként elégnék
minthogy éltessek zsarnok királyukat

Hét évszázada fekszik itt a síri csendben
csendes imára int a hely szelleme
kívülről zaj nem jöhet be
bár halkán hallható a Big Ben
de több évszázada megállt az idő itt benn
és e halk hang az időmúlás jele

Évszázadok távlatából már csak részlet
hogyan ellenfeleit hogyan győzte le
de növelte birodalmát, s a lényeg
gazdagabb és erősebb lett nemzete
így felkerült a nagy ősök sorába
és itt van, ez a méltó helye

2002.07.01.

Új lét küszöbén

Édesapám emlékére

Nem örökre megyek, de nem jövök vissza
nem viszek semmit a hosszú útra
minden ami volt, van itt hagyok
más alakban, térben élem a holnapot
Ott leszek, mikor a hajnal varázsa lágyan átölel
mikor az alkony parázsa benned hamvad el
mikor a csillagok fényei hozzád beszélnek
hogyan feltárják titkait a végtelen térnek
hogyan elmondják: útjaik egyszer véget érnek
átadva helyüket egy szép, új világnak,
ahol új csillagok még születésre várnak
A Minden leszek, de mégsem leszek semmi
a világmindenségben egy porszemnek lenni

2002.09.26.

Utolsó kívánság

A mélyből kiáltok hozzád Uram
kiáltanék, de hangom rekedt, dadog a szám
cipőm is megrepedt, szakadt a ruhám
üres a zsebem, kopog a szemem
és szomj gyötör; néhány korty leves
maga lenne a gyönyör
lázasságom száraz ágyért kiált
senki sincs, aki értem egykor kiállt
a családom is messze jár
hol van már a forró nyár
a ház, az udvar, a gyerekek;
a barátok csaltak lépre engemet
így lelkem boroskancsóba veszett
pénzemmél a barátság is elveszett
Uram mentsd meg lelkemet

2002.10.15.

Őszi pillanatképek

Jön a tél, rideg tél
rozsdá ül a fákon
süvítő hidegszél
fut végig a tájon
egy árva falevél
küzd az életéért
majd társai tetemén
látja szomorú végét
gyúlik már a halom,
ha a szél nem fújja
hogy mint bomló alom
hasznosuljon újra
néha meg-megered
az ég csatornája
didergő verebek
szálldosnak a fákra
károgó varjak
hosszan a vetésen
gyászolják a nyarat
talpig feketében
gyengül a Nap fénye
köd ül a vetésre
a költöző madarak
szállnak délvidékre
az erdő lakói
készülnek a télre

2002.10.28.

Emlékképek halottak napján

Elutaztam kishazámba,
hogy virágot vigyek
szeretteimet látogassam,
Nagymamával beszélgethessek.
Ritkán jövök, de már várom,
itt ringatja Őt az álom
emlék árja parttalan,
ketten vagyunk,
Nagymama és jómagam.
Kopogtat egy belső erő
had zörögjön, jöjjön elő
Mohás sírra köd terül,
ősi fákon varjúhad ül,
lelkemben a régi nyár
ifjúság, napsugár
emlékeknek verdes szárnya
visszavisz egy forró nyárba,
egy poros szürkületbe

amikor a szél se rebben
vidám csókú szürkületben
játszadoztunk önfeledten
s megszólal a Nagymama:
Kis unokám gyere haza!
késő van már, vacsora vár
(hol van már az a forró nyár)
a játszótársak hol járhatnak?
Meghitten állok a sír mellett
ősz hajamra új köd pereg
köd ölén a mély titokban
gyertyák vörös fénye lobban.

Hazamenni készülök
már nem zavar hideg, sem köd
meleg járja át testem,
búcsú sem szegi kedvem
Csendhalma a világnak
rokonok is ide járnak
itt küldjük el imánkat

2002.11.30.

Egy túlélő visszaemlékezései

emlékezve a német nyugdíjasok siófoki busztragédiájára

Messze német földről jöttünk
magyar tengert látni, csodálni
emeli majd dalos kedvünk
a jó magyar bor, a szalámi
talán új barátokra is szert teszek,
de arra végkép nem gondoltam
hogyan egy busz sofőr egyszer is tévedhet

Vonaton jött a halál, jött a végzet,
kaszája rendet vágott a buszon
az ütközés mindent összepréselt
én megúsztam, védett az őrangyalom
a roncsokból kikerültem végre
barátom mind odaveszett
közülük csak én maradtam élve
mert egy busz sofőr egyszer tévedett

Nem rágódom, nem panaszkodom
a történetekkel már békében élek
belátom ez nem javítana sorsomon
lelki vigaszért a temetőbe térek
fájdalmaim enyhíti orvosom
már tolókocsiból nézhetem a kék eget
végül is nem történt semmi
csak egy busz sofőr egyszer tévedett

2003.05.15.

Zivatar a Marson

Olympus Mons a Mars legnagyobb hegysége,
átmérője kb. 520 km, magassága kb. 28 km

Gigászi hegyek között hasad a hajnal
ébredő hegycsúcsok, alatta sötétség,
a fény utat tör nagy üggyel bajjal
végtelen kanyonok, feltárul a mélység,
kiszáradt folyómeder a semmibe vezet;
de már gyülekeznek a fellegek
az Olympus Mons felett

Ugyanolyan fények, ugyanolyan árnyak
ahogy a Nap hegyről-hegyre halad;
alig van változás évmilliók alatt,
szirtek csontváza dacol a fagyos széllel
porladó sziklák hevernek szerte-széjjel,
apró kövek szélárnyékban keresnek helyet,
de már gyülekeznek a fellegek
az Olympus Mons felett

Az összegyűlt felhők sírnak, zokognak
örömkönnyeik évezredek porába hullnak;
ömlik az eső, ömlik az élet,
ez az új formáló erő;
egy holt korszaknak vet majd véget;
szikár sziklára száll villámok gyilkos tüze,
reped a szikla, lezuhan recsegve
zeng a villogó ég, zengenek a gördülő kövek;
zengik a lüktető élet dalát a holt anyag felett

2003.09.09.

A Marsról álmodtam

Hadistent keresve jöttem én,
s a vörös bolygóra leltem
holt bajtársak vére kért,
hogya a hadúr kegyeit keressem
hiába áldoztunk kedvét keresve,
elpártolt rég tőlünk a szerencse
termésünk elégett, seregünknek vége
ó Uram te lettél a túlélés reménye
de hol van isten trónusa, hol a szentélyek
halott bolygó ez, itt isten sem él meg
ahol egykor tenger hullámozott,
partjain burjánzó páfrányok
most kietlen sivatag amerre csak nézek
tomboló porviharok pusztítják a kanyonok falát
lepusztult kőszirtek merednek az égre
talán csend lesz végre, várják a csodát
Midőn a koromfekete ég lehunyja szempilláit
remegő csillagok fénye gyéren világít
a fagyos sötétben életre kelnek a hegyek
megrázzák magukat, ontják a tüzeket
hűlő lávatömbök kövülnek recsegve
néha fel-felsír egy-egy őshüllő szelleme
A hunyorgó csillagok közt egy drágakő lebeg
ez az a kékbolygó, ami hívogat, vár reám
ott van az otthonom, a népem, a hazám
lovam sánta, én is fáradt vagyok,
de mennem kell, hazaindulok
bár hadistennel nem találkoztam,
de üzenete a tarsolyomban van
a harci szekérhad, a pusztítás meg kell, hogy álljon
nehogy majd bolygónk is pusztasággá váljon

2003.10.21.

Úgy élj, hogy utódaid is élni tudjanak

Vendégségbe jöttünk e világra;
te döntöd el, hogy e vendégség
neked mennyit ér,
hogy mit ér a nyári éj
mikor az égen sok csillag ragyog,
nézed-e hogyan munkál a nyár
burokba új magot.
Formáld e kedves lakhelyed,
hisz még sok vendég betér.
Hagyd őket, hogy nyerjenek elég helyet,
míg lehet élvezzék az életet,
mert e vendégség egyszer véget ér.
Szeresd a virágot, kertet ültesd tele;
élvezd a madárdalt, mely szelíden száll
a hangoktól zsongó kertre.
De mond el nekik,
hogy az élet tovaszáll
mint a virágbontó tavasz,
mint a nyári napsugár.
Azt is mond el, hogy ezután már
zord napok jönnek
csapásai vad, hideg szeleknek;
a büszke tölgy is hullatja termését;
a levelek lehullnak, a föld kileheli lelkét,
a fagyott hó csikorog a lábad alatt,
miközben keresed örök hajlékotat;
s tarthatod gaznak, vagy igaznak e világot,
de nem mindegy, hogy gaz,
vagy virágok nyílnak majd utánad.

2003.11.28.

Egy bendzsó elhallgatott

Kántor Zoltán emlékére

Ha alkonyatkor nyáron
valahol nagyon távol
egy bendzsó húrja felzokog
lelki szemeimmel látom
Zoltán szeme vidáman ragyog,
ahogy a húrokba csap, énekel
táncos lába ritmust ver

Most ólmos felhők alatt
néha melegen süt a Nap
fán, virágon olvadó dér
piszkos kék dél felé az ég
fejfák között suttog a szél:
az élet szép, ne menj még,
ne menj még
a nyitott sír körül feketéll a tömeg
a gyász fájdalmát éri meg
versek, dalok, szép remények
a sírhalmok közt véget értek
szemem könnyekkel tele,
megérint az Isten keze

Hazafelé még rá gondolok
ott ahol egy csillag ragyog
ott várnak rá az angyalok,
és Zoltán szeme felragyog,
ahogy a húrokba csap, énekel
táncos lába ritmust ver;
talán eljut hozzánk is
ez a halk mennyei zene
oly távolból egyszer nyáron
egy csendes esti szürkületbe'.

2004.01.17.

Álmaim kéken

Simon M. Veronika: Áhitat I.(fátyol) c. festményére

Ó Uram, ha egyszer hagynád
átvállalnám a kékség varázsát
kellene a tenger kékje,
a búzavirág szelídsége,
vad örvények sötét mélye
ecsetemre ez kerülne

Hogy álmaim ködébe nézzek
kékre festeném a mindenséget;
futótűzként kékké válna
kék katonák, kék kaszárnya
kék hívőknek kék fohásza
kékké vált az Isten háza

Simon M. Veorinka: Áhitat I. (fátyol)

Tinta égen hálót vetek
magasba tör, s ott lebeg
kékségemben boldog vagyok
a kék Hold is nekem ragyog

Vagyok e még és voltam vajon
vagy mindezt csak álmodom?

2004.02.21.

Élj egészségesen

Ebéd után bóbiskolva
belenézek néha a sajtóba
keveset egyél, mértékkel élj
egyen, ha már éhes
vagy ideje az evésnek
előírja mit egyél,
hogyan beteg ne legyél
életed sivatrárrá válhat,
ha húsevésre támad vágyad
ha okosok mondják
ez igaz kell legyen;
csak a csokit hagyd meg nekem

Magokkal kezd a napot
facsarj hozzá vérnarancsot
salátát egyél ebédre
joghurtot meg estebédre,
ha mozogtál már eleget,
a csirkehúst is megeheted,
de módjával, hogy meg ne bánd
talán pulykát, ha nem árt
annak is a mellehúsát
gyümölcsöt végy bőségesen
új szlogen: légy méregtelen;
csak a csokit hagyd meg nekem

A sok zölddel tele a begyem
tovább már nem vétkezem
húst ezentúl hússal eszem
a zöldséggel már nem élek
ne nézzenek vén kecskének
a Nap kisüstivel kel
erre pedig csülök felel
ebédem nem élek soha
főétkezem már a vacsora
de ez kiadós legyen;
a sör elringat majd csendesen
beteg voltam mostanáig
rég is hússal éltek apáink
aggódásom tévútra vitt
a sok szöveg, meg a tévhit;
majd egy éjjel váratlanul
álomban bikát láttam
habzó szájjal jött is vadul
az ütközést bár elkerültem
de ébredéskor fáj mindenem
fohászom száll, jaj Istenem
ha megmaradna az életem
csak a csokit hagyd meg nekem

2004.03.01.

Emlékképek a fiam esküvőjéről

Verőfényes tavaszi délelőtt volt
a teremben álltatok boldog-lelkesen
valahol messze harang szólt
mikor elhangzott a két IGEN
A természet a tavaszt ünnepelte
a kósza szél virágillatot hozott
majd felcsendült Vivaldi zenéje
mesélt tavaszról, nyárról, elmúlásról
és ti szépek voltatok, s boldogok
Kimentünk a napsugaras térre
iskolások zsivajoztak ott
madarak daloltak tavasz ünnepére
az ifjúság lobogó lángja
engem is megfogott
Ha majd zord napok jönnek
közeleg a csikorgó tél
hajatok ezüstben csillog
belepi a késő őszi dér
emlékezzetek e szép napra
az elhangzott szép szavakra:
Egymás szeretete mindennél többet ér

2003.05.09.

Hagyd továbbélni a Tűzedzőket!

A Tűzedző Asztaltársaságot 2004-től megakarják szüntetni,
lőrinci Rózsa Művelődési Ház

Uram! Segítsd, ki szikrát kíván életre kelteni,
ne vedd el lobogó lángunk,
hagyd még egy kicsit edzeni

2003.06.30.

Tavaszcím

A fák némán várnak dideregve
vad zsarnok a tél még nem enged
enyhe tavaszi szél nyújt írt sebeikre
hófoltos hegyek hideget lehelnek
de fagyos csókjuk már néha felenged

virágbontó fák, apró zöld gyümölcsök
meddig kell várnunk, mikor jöttek
dongó méhek fel-felkerekednek
a melegben nyíló virágot keresnek
a szorgos munkátok nyomába
mikor gyűlik a méz a kaptárba

remények, új élet, tavasz kezdete
hoz-e áldást a megtermékenyített bibe
táncol a Nap fénye a hegyeken túl
kén színű fáklyaként hó olvadékba hull
a fekete fagyott föld is enyhülni látszik
hossa egymásután picinke indáit
megindul az élet végre valahára
a zöld költözik a pezsgő határba

2004.03.20.

Újra otthon Európában

2004. május 1-től EU tagok vagyunk

Újra átléptük Európa kapuját
új reményekkel, régi bánattal teli
elásva ádáz csaták bárdját
most zászlóink bonthatjuk ki
véres századoktól terhelten
örömünk szeretnénk elmondani:
hogyan rég itt vagyunk, sokat vártunk
hogyan jöttünk, merre tartunk,
de nem értik, mit mondani akarunk;
A pulpitusról lenézve mi egyenrangúak
csak most látjuk a megtett utat;
átszellemülten mi mámortól rekedtek
hogyan mondjuk, hogy sokan várnak
hogyan még sokan kint rekedtek
mint reménykedő rongyos koldusok;
a koldus rontja a biztonságot,
az utcaképet, adjunk neki kapaszkodót,
egy kis pénz magot
hogyan egy egységes Európában
határoktól mentesen együtt építsünk
boldogabb jövőt, szebb holnapot,
együtt formáljunk egy közös nyelvet
amit mindenki érteni akar,
új lehetőséggel tarsolyában
legyen az dán, szlovák, vagy magyar
Zárak hullnak új hazánkban,
kaput nyit az értelem,
virágot bont tudás fája

növésének nincs határa
magja terjed iskolákba,
az emberek otthonába éteren
Ünnepeljünk körben állva,
szent kelyhünk is körbejár;
messze zsong az örömóda
énekünk már messze száll:
“Lángolj fel a lelkünkben szép
Égi szikra szent öröm,
Térj be hozzánk drága vendég,
Tündökölj ránk fényözön.”

2004.05.28.

Segíts magadon

Fáj a karom, sárga a bőröm
ősz tincsek a hajamon
Miért iszol? - kérdi tükröm
a cigi sem segít e bajon
Miért? Miért? mert egyszer élünk,
élvezni az életet csak így tudom
gyógykrémekre lesz még pénzünk
és a hajam kopaszra vágatom

2003.07.01.

Tátorján túrán Balatonkenesén

Tátorján védett növény a Sóos hegyen

Történelmi közegben élünk
egy tatárdombi virágot keresve
a Magas part egy ösvényére lépünk,
ahol őseinket kergette török-tarján
nosza induljunk vidáman, nevetve
hogyan néz ki, milyen a tátorján

Együtt vagyunk fiam, menyem
lépést tartva siet velem
hús árnyékban pókok szőnek
dacolva e bolondos, esős időnek
meg-megered az ég csatornája
néha eső jön meleg napsugárra

Hirtelen a szívünk dobban
barlang tátong a domboldalban
sötét mélye fel-felriad
diák sereg, nevet, vígad
menjünk tovább, hogy estebédre
tátorján kerüljön lencsevégre

Selyem felhői bágyadt kéklő égnek
Balaton tükrében vissza-visszanéznek
a tó borzolódik az enyhe szélben
vitorlák lobognak a tó zöld vizében;
valahol hajó szántja a vizet
talán a tat orrán zászló is lebeg

Meglehet egy este tátorjánt keresve
Sóos Lajos a költő is erre ballagott
Az emlékoszlopánál száz év árnya,
mint a lepke elsuhant, de a látványról írt
gondolat, s a tó varázsa a dombon állva
versben; kőbe vésve ránk maradt

Megint megyünk tátorjánt lesve
fehér, dús illatú virágát keresve
fényképezünk jó néhányszor
rátaláltunk talán százszor,
de szégyen ide, szégyen oda
csak annyit tudok: nagyon ritka;
mégis teljesült egy nagy vágyam
tátorján túrán vehettem részt a nyáron

2004.09.04.

Tavasszal a Mátrában

Valahol a Mátra alján
erdő mélyén, patak partján
sétálgatunk a nejem meg én
a vén fák árnyékában
néha napfény villan át
isszuk, mint a drága nedvet
friss éternek fennkölt illatát
a völgyben zöldellő mezők
víg tavasz ragyog
s itt a patak partján
máris boldogabb vagyok
Napot takarva
egy-egy felhő árnya suhan
amott sárgát bont a barka
egy pók légy után rohan
a hegyoldalban fenyőfák integetnek
az örökzöld szépségét hirdetik
megjön az ember kedve
feledtetve a fáradság perceit
zúgó patak ontja bő áldását
gördülő kacajjal
zengi vég nélkül víg dalát
susog a szél a lombok csúcsán
dallamára madár zenél a fán
ücsörgünk a zengő erdőn
muzsikál a tücsök a parton
majd elindulunk merengőn, sután
s kutatva jó az alkony
halványuló lábnyomaink után

2004.06.14.

Elmúlás ősszel

Fázós, ködös őszi délutánon
elmúlásról mesél a csend
dérütötte komor fákon
a vérvörös folt már megjelent
sötét erő a természet felett
ágról-ágra hajtja a megriadt szelet
latyaksárba hull a vérfoltos alom
elvérzett a nyár a nagy vadászon
mélyen húsába vájta fogát
ez itt a vég, s nincs tovább
a vadászat talán már véget ért
az egykor zöldellő üde tájon
ontja a vért, a drága vért
fagyos testtel végleg elpihen
s könnyezve borul rá az alkony
ónos ködével búsan, nesztelen
csillagok fénye kering a légbe
hús alkony hálójába remeg
mutatja az irányt, ami örök
néhány levél pereg a szélben
s eztán csak csupasz ág zörög
mi az, hogy örök, mi itt a cél
s mi az mit ember felfog, remél
hol van a kezdet, mit jelent a vég
hisz a csillag is eltűnik, lassan kiég
hamvai széthullnak a mindenségbe
majd csillag-kohóba betérve
a végtelen tér mozgó szövetébe
hamuból munkál új csillagot
tanulva nézzünk a csillagos égre
mert azt mondja az égnek fénye
hogy holt alomból alkot
a természet zöld vadont
s új hajtások törnek az égre
burokba növelve új magot

2004.12.08.

A Mamám és a Titán

Huygens űrszonda leszállt a Titánra
Mamámmal volt egy vitám
hogy a Földön kívül van-e élet
én inkább fenntartással élek
mert nem vagyok határozott lélek
de ellentmondott vitatkozva Mamám
Mi nem tudjuk eldönteni a távoli létet
hát így feltett egy nagy tétet
s hosszú megfontolás után
a tét lett egy kiló banán
Mivel tévét állandóan nézett
és még sosem spórolt a hasán
hirtelen elővett egy titkos érvet
itt van egy távoli Hold a Titán
s mert a történelemhez is értett
„bátor, harcos nép a titán
talán éppen innen jöttek”
komoly arccal érvelt Mamám
A vita után hét év múltán
földi tárgy landolt a planétán
hullámmó metán tó mellett
vizsgálódott, körülnézett
fényképezte a környéket;
tomboló nitrocián szelek
hordták a titán porszemet,
s a mínusz 180 fok kizárja a létet
Így hát enyém lett a banán
de nem vagyok olyan vidám,
már nem él szegény Anyám
most fontos lenne tudni talán
hogyan van-e élet a halál után
hátha tudjátok ti tán?

2005.02.01.

Szököár karácsonykor

Csendes, derűs az ünnepi reggel
arcodhoz ér lágyan a lég
ölel a Nap meleg szerelemmel
még nem lehet sejteni, hogy közel a vég
nehéz melegben szenved
dán bankár, svéd ápoló
az eget kémlelik vágyódó szemmel
hűsítő árnyék volna jó
nem messze a szegény negyedben
felvidul a búsképű bungaló-lakó
a hullámok csillogó ködéből
feltűnik egy magányos halászhajó
ételre vár az éhes száj, pihenésre az étel-adó
hirtelen meglódul a tenger
pajkosan táncoló hullámok felett
elindul a halált-hozó fergeteg
mutatja gigászi erejét
a sodró árban sok a szemét
feltépett házak, csupasz falak
ruhák, ágyak, temérdek hordalék
fájón elszálló vágyak, s remények
a hajó, mely talán hozott halat
és a vastag iszap-törmelék alatt
a halász, a bankár, a svéd ápoló;
A rémült Nap, mint nagy véres korong
lüktetve ég, végül búcsút mond
majd eltűnik a sötétlő nyári éjben
lassan elvész Isten tenyerében

2005.02.13.

Anyák napján szüleim sírjánál

Jó lenne még egyszer odahaza lenni
árnyas fák alatt hazafelé menni
osztozni a szülőkkel örömben és gondban
szeretetben élni békés otthonunkban
a kapunál Bodri, a hű kutyánk várna
jöttömre örömmel körül is ugrálna
az addig csendes udvar el kezd lármázni
az éhes baromfinép tovább nem tud várni
mindegyik várja a kiérdemelt jussát
szecs-kázott csalánért egymást már tapossák
A felcsendült zajon ébred az élet
serken a kedvem, pezsdül a vér
illatát érzem a készülő ebédnek
szinte látom, hogy sül a kenyér
A múlt ködéből Anyám is kilépett
hallom léptei régi neszét
nevető szemét, ahogyan rám nézett
karjait, amint felém tárja szét;
Emlékeket kavar a temető szele
gyertyák lángja élénkebb lesz vele
lassan visszatérek a való világba
a való világnak dübörgő zajába
kapzsi emberek útvesztőjét járom
sok az álnok és csaló széles e világon
szerelmet, hűséget pénzért is adnák
pénzért, hatalomért egymást is taposnák;
szomorú a hely, a Nap mégis ragyog
otthon voltam, és én boldog vagyok

2005.05.07.

Íme az Ember!

Munkácsy Mihály Ecce Homo! festményére

Íme az Ember, elhoztam elétek
arca fagyos, fáradt, fakó
vérét ontanátok, életét vennétek
hisz a véretek, közületek való?
Akarjátok vélt bűnét torolni
hogy szenvedjen vérben és mocsokban
kiabáltok szitkot, átkot róla
hogy lássátok meggyötörve, holtan?
De nálam a hatalom, az utolsó szó
intésemre vár a sereg, a bakó
felettem Róma örök csillaga ragyog
Pontius Pilatus, Judea helytartója vagyok

Jézus testén feltépett, vérző sebek
Feszítsd meg, Feszítsd meg!
lázong a megbolydult tömeg
fejedelmi pózban, bíbor lepelben áll
gúnyolják: "Isten fia, zsidó király"
vérző fején tövisből korona
kezében nádszál, királyi jogara
gyűlölet, megvetés, undor az arcokon
dühödt szemek forró lázban égnek
ármány és rágalom az öléssel rokon
útjában szenvedés, kínhalál és végzet;
A názáreti szemében a messze láthatár
érzi, hogy rá kereszthalál vár
már a teremtmény közelségét látja
Isten megbékélt, szenvedő szolgálja

2005.07.05.

Születésnapi buli a Lancelot étteremben

Fülledt utcák napi forgatagából
hús pinceterem szolid zsvajja fogad
lovagi páncélok tűnnek fel a homályból
a gyérfényű csipkézett boltívek alatt
nyüzsgő szolgálók hada halad
gyertyák, festett képek, itt-ott kővirág
bárdok, ágyuk, bilincsek, vastraverzek
felettünk évszázadok árnya suhan át
és a mennyezetről mereven néz
Sir Lancelot a kemény vitéz

Sűrög-forog az apródok hada
játszani kezd az udvar zenekara
elindul a víg madrigálok sora
kezdetét veszi a főúri lakoma
apró vad, harcsa, jókora pulykacomb
roskadó fatálon csülökkel szorong
ott voltunk mi is fiam, menyem
és az ünnepelt becses nejem
a festett képről mosolyra kész
Sir Lancelot a kemény vitéz

Megérint a Grál lovagok szelleme
a zsíros partedit, a csonthalmot nézed
elég a csülökből, már nincsen helye
kupád tüzes itala pezsdíti véred;
még egy falat, úgy érzed véged
Hirtelen sötét lesz, elhalkul a zene
jön egy apród, keze tortával tele
a tortán ezt egy lobogó gyertya tetézi
és a mennyezetről ellágyulva néz
Sir Lancelot a kemény vitéz

2005.08.20.

Bence unokám születésére

Szeptember végi nyár
már bágyadt a napsugár
este előjött a telehold
langy, meleg idő volt
a sárguló fák alatt
az idő lassan halad
rég vártunk, vártalak
megyek, hogy lássalak

Hosszú volt az éjszaka
mélyen alszik a baba
most lóg kis keze, lába,
de elindultál egy új világba;
vigyázunk, hogy boldog
legyen az álmod
hogy teljesüljön
legtöbb vágyad

Te rég hitt, remélt
vágyott kis Parány
lényed csupa báj
jövőd megannyi talány
jöttöd a kerek Hold,
a kelő Nap köszöntse
élj boldogan,
élj sokáig kis Bence

2005.09.30.

Amiről szülőfalunk harangjai mesélnek

Nagybátyám emlékére

Még a petróleumlámpák korában
valamikor közel egy évszázada
öröm költözött egy nádfedeles házba
megszületett egy cipész család fia
zúgnak a harangok,
s a keresztelőre hívó dallamára
egy új életet bocsátva útjára
a harang ekkor még énekelt, dalolt,
az utolsóelőtti boldog béke éve volt
majd csaták zaja törte meg a csendet
elnyomva a zengő harangok zaját
házukon is gyászlobogó lengett
apja is elvérzett védve a hazát
majd a harangok dala újra éledt
lassan visszatért a régi élet
iskola, munka, cipész hagyomány
hangzott a harangok dalán
de a harangok ismét elhallgattak
úgy hitték, már vége a dalnak
és a torzult emberi értékek talaján
törés lett az évszázados harangok falán,
a világtól elzárva csalódott a honban
és új hazára lelt a ködös Albionban;
Most elmúlásról szól a harang
búsan bűg a búcsúzó hang
hirdeti az elkerülhetetlent, a halált
és hogy a vándor, kit messze vitt a sorsa
ősei földjén örök nyugalmat talált

2005.11.13.

Lakástűz aranyvasárnap

Kiégett a lányom lakása alatti lakás

Gyakran visszatérő rémálmom,
hogy egyszer leég a lakásom.
És egy csendes vasárnapon
csaknem megvalósult az álom.
Hideg szél borzolta a fákat,
kora este volt, aranyvasárnap.
Apró pelyhek puhán hulltak,
fehér inge lett a Holdnak.
Fehér inge, fehér szakállá;
belesápadt, amint látta:
fekete füst tört az égre,
mintha emeleti lakás égne.
Pusztító tűz terjed tova,
TV robban, konyha lobban -
egy családnak nincs otthona.
A lángok éhes csókja
fent egy ablakot nyaldossa.
Gyerünk, tovább úzi lángja,
izzik az ablak párkánya.
Jól megnézte, talán látta,
hogy a lányom kis lakása.
Lágyan az ablakfába mart,
nyílván hódítani akart.
Nyomában a füst és pernye
a falat is megperzselte.
S mint akit kéjvágy kerget,
felfelé tovább tekergett,
majd elszenderült a ház peremén,
és ezt nézte dermedten
s értetlen a Hold - meg én.

2006.01.10.

Utolsó számadás

József Attila halálára emlékezve

Negyven fokos lázban égek
szomjúságtól cserepes a szám
indulok, hogy hozzád érjek
hogymint odafent ápolhass Anyám

Tömény tűzben ég a lelkem
földi létem lassan lejár
ólom lábak vonszolnak engem
jön a vonatom, a sírgödör már vár

Árva madárként élek e világon
nincs ki ápoljon, ki hazavárjon
nincs ki megadja a munka örömét
bolondként tengődöm egy kórházi ágyon
harminckét évesen, de most már elég

Elmúltak az évek, már csak emlékezem
oktatni akartam, ez volt minden vágyam
nézem munkától eltorzult kezem
néha harmatos fű volt az ágyam
fáj, hogy eltanácsolt az egyetem

Egykor szebb napokat is megértem
Párizsban, Bécsben tanultam reméltem
tengődve akkor is koldus kenyéren
de volt célja, értelme, amit csináltam
szerettek, becsültek, volt társam

Most itt vagyok a világtól elzárva
áhítozok barátok szép szavára
lányok mosolyát, csókját keresem
de egyre merülök az élet sarába
Ó Anyám te vagy még mindig velem

Robog a vonat, kattognak a kerekek
megállítani azt már nem lehet
lassan fölém ér a vasszerkezet
s a vonagló, vérző testem felett
egy magányos költő lelke lebeg

2005.02.14.

Ifjú hévvel 1848 márciusában

Végig söpört a szél,
a változás szele,
nagyurak Bécsben
görnyedtek bele
Nem kell túrni tovább
jogot a bitor kezén,
a haza újulása vár
a törvénykezés terén.
Sarkunkra állva
csupán egy név elég.
Egy név, egy elv:
nemzeti büszkeség.
Ily ifjak nemzedéke
csak ritkán születik,
e szent erő alatt
a gaz hatalma megtörik.
Már nincs visszaút,
változást vár a nép
lehet, hogy kiömlik vérünk,
elveszik drága éltünk,
de ha a szent cél
lanyhul a hitben
lassan olvad, mint a hó,
úgy elpártol majd az Isten
és elhagy minden támogató.

2006.03.07.

Megjutalmaztak költészet napján

KLÁRIS Nívódíjjal tüntettek ki 2006-ban

Tavaszt váró hangulatban
közösségünk zsongó katlan
a langy meleg még szokatlan
díszruhában jöttünk végre
a költészet ünnepére

Vigadó múzsák között
elődök, élők, eljövendők
lant kedvelők, lant pengetők.
Itt vagyunk mindahányan
vígán, vidáman, könnyedén
a költészet ünnepén

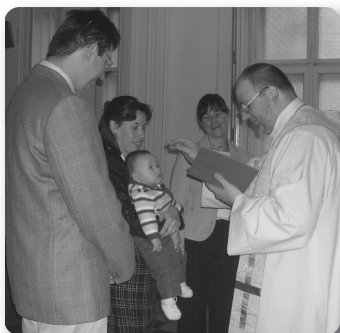
Elküldte fennkölt szellemét
Petőfi, Ady, József Attila.
Elhagyta félő rejtekét
Apolló, Zeus és Létó fia,
és üzen a világnak,
üzen az örök ifjúságnak,
hogy a költészet örökkévaló

Mi, akik az oltárához járulunk
van egy kitüntetett napunk,
amikor díszruhában vagyunk.
Itt felolvassák néhányunk nevét.
Én is megismertem a jutalmazás örömét,
amint Apolló áldását osztja szét
amint az oltárnál árad szét a fény
a költészet ünnepén.

2006.04.18.

Bence unokám keresztelője

Kápolnában gyülekeztünk
öröm ünnepet ülni
Madridból is jött egy barát
Bencét ünnepelni.
Névadásra készültünk
az Úr asztalánál.
Már nagyon rég készültünk
erre a családnál
Bence névre kereszttették
a kis unokámat,
Ági lányom vállalta
a keresztanyaságot.
Vincentius névből ered
győztes jelentéssel.
Veszteni tán nem is lehet
ezzel a névvel.

Majd az Úr asztalától
svéd asztalhoz mentünk,
hogy megtisztult lélekkel
oltsuk kínzó éhünk.
Hideg tál, süti
egymásután sorba,
s a végére maradt
az emeletes torta.
Torta, süti, hidegtál,
talán nem is látta,
vígán gagyarászott,
és füttyült a világra

2006.05.07.

Látogatás szülőfalumba

2006.11.12-én Nagydorogra látogattam gyermekeimmel

Őszi napsütésben fátyolfelhők alatt
Kocsink családommal száguldva haladt
Bennem hordott képek, remények, álmok
Barátok, ismerősök, játszótársak
Meg a lelkemre nehezült árnyék
Utódaim nem látták ó hazám már rég

A komor táj lassan vált derűsre, mosolyra
Errefelé pottyantott le egykor a golya
Zsenge életem olykor jó volt, vagy balga
Ifjú éveim e kis közösség szabta
Gyermekeim derűsnek láthattak engem
Hirtelen visszatért gyermeki lelkem

A faluba érve régi házakat kerestem
Ahol régen játszótársakra leltem
Szebb és nagyobb lett egykori házuk,
De ezt már fentről láthatja néhányuk
Az utódok folytatják, ez az élet rendje
Őket lágyan ölébe vette a temető csendje

A nyugvó Nap mosolygó fénye mellett
Hagytuk el sírjainkat, szeretteinket
A felkelő Hold már hazaúton talált
Mámoros elmém friss élményben dúskált:
Éltető hegy leve, a vendéglátó vágató lovon
Novemberben, szent Márton utáni napon

2006.11.30.

Egy Tűzedzővel szegényebbek lettünk

Búcsú a Tűzedző Asztaltársaság elnökétől, Bor Iván Istvántól

Valamikor réges-régen
A tűz gyújtás kezdetén
Jégen éltünk, s jég virágzott
A Tűzedzők helyén
Fürge lényed előtoppant
A nyomodban szikra lobbant
A látványra ide jöttünk látod
Továbbedzeni a lángot
Égjen a láng, égjen érted
Legyen mindig Isten véled
Lángunk égi lámpást kíván
Nyugodj most már végleg
Nyugodj békében Iván

Korteskedés

Már csontig levetkőztünk,
néha süt még ránk a Nap,
mély szakadék áll előttünk,
mind megtévedt áldozat.
De ha majd rám szavaztok
eljöhet a napotok.
Ha bejutok a parlamentbe
áldjon bennetek az ég,
és az ígérek özönével
már mögöttem a szakadék.

Megmaradnak-e a Teremtés pillérei?

Teremtés pillérei csillagképződmény a Sas-ködben

A templomban edzett lelkem
Keresve néz a nyári éjbe
Hátha a kezdetet meglelem
A csillag-szülő mindenségben

Sötétlő porfelhőkből állnak
Fotogén pillérei a Teremtésnek
Sűrűsödő szövetté válnak
Bölcsője új csillagnemzedéknek

Csillag bölcsők, csillag temetők
Talán néha egymásból élnek
Széthulló sötét, öreg ősködök
Csillogó csillagkohókba térnek

Elindult a gigászi démonok harca
Angyalok küzdenek hősi vérrel
Sérülnek a pillérek, az Alkotó arca
De a sátáni-harc semmit nem ér el

Így egy apró sárgolyóhoz kötötten
Még élvezhetjük a Teremtés csodáit
Míg porszemnyi Kék bolygónk
Majd egyszer lehunyja szempilláit

2007.02.27.

Az örökifjú munkások krónikása

a 80 éves Szántai Sándor költőnek

Termetes mérföldkőhöz érkezett
Letűnt idők munkáskrónikása
Úri-nemes Gödöllőhöz kötődött
De gyakran nélkülözés volt a társa

Segített a család lelki-gazdag volta
Lírai vénáját génjeiben hordta
A történelem vihara őt is elértek
Idegenben várta meg a háború végét

Az ifjú legényt a család hazavárta
A haza pedig Bükkbe internálta
Kemény-munka, fejszenyele fogadta
De a lantpengetést sem hagyta abba

Ez volt a háborút vesztett nemzedék
Fontosabb volt a haza sorsa, meg a lét
Nem számított, robotoltunk, éhezünk,
Hogy romokból új világot építsünk

Kemény fémhez, vershez szokott keze
A valóság igazi arcát nem feledte
De sosem hagyta el humora, derűje
És nem lankadt benne az ifjúi-lendület heve

A magyarok sorsáért, igazáért küzdve
Hajtotta ős-Táncsicsok nyugtalan vére
Az éhezők, szenvedők sorsát követve
Izgatta nemzete jövője, a szegények bére

Hallasd még hangod e kicsi honunkban
Kell a szép szó értékvesztett világunkban
Ültess vadócba még sok üde virágot
Tedd szebbé, színesebbé a romló világot

2007.03.12.

A régi filmek értékmentője

a 75 éves Tárkányi Imre költőnek

Fényárban úszó filmpaloták korában
Jobban felvidít a régi mozi varázsa
Vagy elragad filmbéli izgalom parázsa
Mint egykor korábban, a maga korában

Csak mesél, mesél a régi filmek szerelmese
Csillogó szeme hajdani emlékekkel tele
Múltat idéz, ami mindég szép marad
Bár látja a változás nagy léptékkel halad

A feledett múlt felfrissülve újra éled
Előjönnek megszépülve az emlékek
Elevenné válnak felmenőink álma
Borongós kedvünk mosolygósra váltva

Álmaiban néha zúgó nyomdagépek
A munkahelyén töltött negyven évet
Az ólombetűt egykor szedővasba szedte
Most is kell a betű versbe gyűjtögetve

Meséjével előjönnek a Rivaldafény hősei
Dalos kedvét előhozza olasz vére, ősei
Hiánypótló munkáját élvezzük már rég
Ezt a munkát áldja még nagyon soká az ég

2007.04.17.

Füst mentesen jobb élni

Néha suttogó hang szólal bennem
Érzem, a rontás füstje száll felettem
"Hagyd a füstölős vágyat, a dohányos dacot
Füst nélkül élvezd az éltető Napot"

Valamikor régen ifjú koromban
Kerültem a füstöt, nem dohányoztam
Akkor egy szép lánynak csaptam a szelet
Cigizni kezdtem, lássa nem vagyok gyerek

Elhagyott szerelmem, idegeim bánta
Nyugtatólag hatott ez az Isten átka
Tiszta tudóm pettyegette a sok kátrány
Most itt vagyok füstölögve, árván

Tudom a dohányzást betegségnek tartják
Sokan a dohányost gyógyít'ni akarják
Évenként egy városnyi füstölő tűnik el
A kutyám egészsége mégis jobban érdekel

Olykor köhög, prüsszög szegény pára
Mellettem sok füst mehetett torkára
Az orvosa látogatja, gyakran látja
A cseppektől javulhat krónikus náthája

Figyelni kell, hogy érvelnek az orvosok
De ha gondolkodom, vagy izgatott vagyok
Úgy szememben gyulladt vágy ragyog
Hol a cigim, azonnal rágyújthatok?

Szánom, bánom átkos szenvedélyem
Gyógyító intelmet betartom keményen
Intő marad nekem már mindörökre
Nem esek senkivel soha szerelembe

2007.09.10.

Születésnap a kenesei nyárban

szonett

1

Vánszorog a Nap az ég közepére
Szokott útját most nehezen járja
Vágyakozva néz egy nagy kékségbe
A Balaton hús habjába vágyna

Összejött a család apraja-nagyja
Eljöttek e rekkenő hőségbe
A ház asszonyának van szülinapja
Ünnepelni jöttek Kenesére

Szomjazó föld, lankadó növények
Kiszáradt fű amerre csak nézek
Az elszabadult klíma előszele

Ápolt kertünk színesbe öltözött
S a dús illatú virágok között
Szaladgál a kis unokánk Bence

2

Az elszabadult klíma előszele
Fokozódik a világ olajsomja
Ez már a politikusok tere
Jövő nem számít, csak a ma hatalma

Mi lesz az olajjal megvertekkal
Ha kifogynak a bő termő kutak?
Mi lesz az elhagyott természettel
Csak a lepusztult, kifosztott táj marad?

Hová mennek majd a jegesmedvék
Ha olvad a sarki hó, sarki jég
Sós vízzel árasztva a partokat

Fel kell tennünk néhány kérdést bátran
Nem szájtátva, sült galambra vártan
Még ha megválaszolatlan marad

Szaladgál a kis unokám Bence
 Felhőtlen két évesek világa
 Néha locsolni is van kedve
 Ettől nő a Nagyi virága

Isten e világra teremtette
 Hordozza felmenői génjét
 S hogy milyen irányt ad környezete
 Határozza meg későbbi igényét

Hozzá most már németül is szólnak
 Nyelvek nélkül nehéz lesz holnap
 Ízlelgeti e beszélt nyelvek ízét

Ez még jól jöhet, nőhet esélye
 Meg alvás előtt a Mami meséje
 Issza, mint gida a forrás vizét

2007.10.24.

Koratéli csendélet a Gellért hegyen

szonett

1

Ha érzem a Nap melegét télen
 Vágyom a szabadba, pezseg a vérem
 Készen az otthon melegét odahagyva
 Merészen indulok, megyek a magasba

Ahogy a Gellért hegyhez értem
 Egy kicsit meginogott a térdem
 A sűrűsödő ködön átszítálva
 Felsejlett a havas sziklák látványa

Egy néhány diák már jött felém
 Még a deres lépcsősor elején
 Ködpamacsos, nyirkos most a reggel

Lassan higul a lég, a tejfel
Tisztul az ég, a Nap is felkel
Bágyadtan néz, felhős szemüveggel

2

A hirtelen kitágult ég alatt
Elkezdett melegen sütni a Nap
A Dunán szakadt ködpaplan marad
A víz a medrében csendesen halad

Megpihenek a Gellért szobor mögött
Köszöntöm a szentet, a püspököt
Ő csak nézi a foszló ködöt
S keresztet tart a feje fölött

Egy tömör kőszobor alatta
Pogány vitéz hunyorog a Napba
Majd szeme a keresztre tapad
Vagy a pogány ősök hitvilága
Vagy út a keresztény Európába
A Nap elballag és a kereszt marad

3

A merengő dérütötte sziklán
Sorba jön letűnt népek sora
A vázát festő vidám kelta lány
A sáncát védő marcona katona

Fekete varjak a hegyoldal haván
Olvadó hóban látszik a moha
Napozó gyík a Citadella falán
A mosolygó Nap bearanyozza

Friss szél porhóval hinti az utat
Utánam nedves lábnyom marad
Egy sánta kutya andalog sután

Villogó fények a sötétlő parton
Majd kutatva jó a közelgő alkony
Halványodó lábnyomaim után

2007.12.02.

Karácsonyi hangulatban

szonett

1

Csendben cseveg egy falevél a széllel
A deres fákon alig egy-egy levél
Társai elmentek, elhagyták a téllel
Már csak egy társa maradt a szél

Fényár, csillogás karácsonyról mesél
Sok szemét, mocsok vegyül a fénnel
Egy melegben ülő joggal remél
Dacolva a jéggel számolhat a véggel
Süppedő hóban friss lábnyomom
Játszik a fény a fehér havon
Fenyő illat, halkán szól a Csendes éj

Vágyakozva hitre, jóra, szépre
Várákozva a gyógyító kézre
Karácsonyt köszönt az esti szél

2

Az est leszállt, és elállt a szél
A foszló ködben hallgat a falevél
Hallom ahogy havat hint az ég
Hogy talpam alatt csikorog a jég

A parton is teszi dolgát a tél
Néhány éhes varjú étket remél
A Duna parton egyszem lámpa ég
A Dunában nem volt jég már rég

Majd megszólal egy távoli hang
Imára szólít egy lélekharang
Boldog vagy, megbékélve a világgal

Magasztos imára tárva templomunk
Békésen vár már meleg otthonunk
Öröm az élet, tele Jézuskákkal

2007.12.13.

Januári tavasz

szonett

Szomorú az idő, a telet siratja
Kopasz fák ágait könnyekkel áztatja
Búsul a hóember, nincs rajta a csajka
Fel-felbukkanó Nap mosolyog is rajta

Kedves a náthának ez a meleg pára
Salamon szigetéről ide ért már mára
Sok beteg gyerek kerül majd ágyba
Lassan a hóember is eltűnik a sárba

Gyermekeként csikorgó teleket éltem
Csilingelő szánon utaztunk a télen
Udvarunkat tavaszig hóember vigyázta

Tápszer nélkül is került bennünk a nátha
Jócskán megettem a kenyerem felét
Adjátok vissza gyermekkorunk telét

2008.01.22.

Emma és orkántársai

2008. március 2-án tört ránk viharciklon Emma

Csúnya, morcos képe van az égnek
Elsöprő ereje a tomboló szélnek
Áztató esők áztatják a rövid telet
Most látjuk csak erőd, szeszélyedet

Recsegve, ropogva törnek a faágak
Sírásra készíti Bence unokámat
Szemetes kukánkat maga előtt tolja
Most túlfűtött, hogyan lesz majd holnap

Áldoznunk kellene vihar istenének
Hogy csituljon ereje a féktelen szélnek
Hogy orkánok csapása másokat sújtsa
Földünk árvizektől mentesüljön újra

Mit ér az istenhit, isteneknek kedve
Mit ér az áldozat isten szeretetre
Ha istenünk nekünk áldását nyújtja
Másoktól elveszi, haragjával sújtja

Ébredjünk fel téli álmainkból végre
Az összevisszaságot bölcs döntés tetézzé
Állítsuk meg pusztító vihar rohanását
Ne várjuk meg az orkánok társát

2008.03.15.

Emléktöredékek a Stomp előadásról

Gyermekeim névnapi ajándéka, ápr.06-i előadás

Vonagló testek a koncertterem színpadán
Zenélő hangokat a partvisnye adja
Táncolnak sajátos hangszerük ritmusán
Dallam helyett ez a mindennapok hangja

Nyolc brit világcsavargó bájos és vidám
Testbeszéddel egymást zajkeltésre hajtja
Derültünk a csetlő-botló újonc baján
Amint a punk hajú főnök tréfásan ugratja

Ez egy pantomim-kör zenével és tánccal
Néhány tehetséggel megáldott világsztárral
Hangszerük kuka, gyufásdoboz, kosárlabda

Néha a ritmust a közönség tapsa adja
A lelkes néző lelki húrján játszanak
S egy időre boldog lesz a nézők apraja nagyja

2008.04.08.

Épülő szennyvíztisztító Csepelen

Ősrégi bronzkori temető helyén
Acél toronydaruk erdeje fogad
Nyargaló paripák Árpád ősménesén
Most cammogó gépek sora halad

Hogy életre keljen újra a Duna
Élhető élettér az őshonos halaknak
Szennyvíz helyett újra ússzon a viza
Nemzetek, népek most már összefognak

Az épülő szennyvízfaló betonteknője
Még korgó gyomorral néz az égre
Hogy egyszer majd megteljen bendője
És ezt jóllakottan megeméssze végre

Majd éltető oxigénnel dúsul a salak
Hogy e holt anyag hasznosuljon újra
Ülepítők egész során áthalad
Hogy hőkezelőkben végződjön a túra

Műtrágyává válik városunk szennye
A holt anyagból tisztított víz marad
Visszatér a kék Duna évszázados rendje
Méregtől mentesen élvezik a halak

2008.05.08.

Esküvői tánc Pilsenben

Albi unokaöcsém és Terka esküvője

Hosszú asztalon esküvői torta
Mellette a menyasszony csokra
Egy kicsit zajos, süketít a zene
Sebaj korsóm cseh sörrel tele

Az ifjú pár ujjong, vígan nevet
Magyar ritmusra táncot lejtenek
Az ablakon át a Hold is rájuk ragyog
Lássa mindenki, hogy nagyon boldogok

Hét éve már, az új évezred hajnalán
Az ifjú legény alig túl a diplomán
Elárvult lélekkel, búsan bandukolva
Szerencsét próbálni indult a hús Albionba

Idegen környezet, nehéz munka várta
Segítő kezek közt magát feltalálta
És hogy búját, bánatát mielőbb felejtse
Egy cseh kislány nagyrészt vállalt benne

Ezután sorsukat közösen formálták
Pilsenben, Prágában egymást támogatták
Hazájától távol más nyelven beszélnek
Mások a szokások, más életet élnek

Szárnya nőtt a dalnak, amit énekeltek
Szállt-szállt messze fellegekbe
Szárnya lett az örömnnek, kedvnek
Talán az égiek is gyönyörködtek benne

Kacagva táncolnak, a csüggedés véget ért
Közösen élik át a mozgás örömét
Közösen, mint mindent sok-sok éve már
Lakásukba jöhet akár a gólyamadár

Pilsen, 2008.08.09.

Dani unokám születése

Selyem szellő simogat
Finoman az arcodhoz ér
Bágyadt őszi alkonyat
Végre itt vagy, megjöttél

Alszol, nyugodt az arcod
Fel-felvillan szemed kékje
Nytva nem sokáig tartod
Hisz érzékeny még a fényre

Vár a meleg szobád csendje
Vár a macis kép a falon
Vár a kis testvéred Bence
Hogy lágyan átkaroljon

2008.10.01.

Csutak, a lányom kutyája

Lakásnyi szűk térből kiszabadulva
Szívesen gondol még a kertes múltra

Sűrű szagjeleket helyez a környéken
Nem vitás ő a domináns hím a téren

De nem időz sokat eme illatárban
Indulni kell tüzelő szukák illatára

Csupán ősei vérvonalát védeni akarja
Hisz természetes írfarkasok ivadéka

Félte óvhatja, védheti gazdája
Hiába oktatják a kutyaiskolába

Szép sörénye néha véres, néha tépett
Hirtelen fiúból egy éves férfivé érett

Ilyenkor bánja, hogy kegyet vesztett
Alázattal visel egyfajta keresztet

Bár vetélytársai néha előle szaladnak
Megmaradt mégis játékos kamasznak

Szemében szeretet, érzelmi bizalom
Kúszva visszatér, és engedelmes vakon

Érzi, hogy gazdája sorsát vigyázza
Csaknem családtag, egy kicsit a társa

2008.11.20.

Ima Hathor istennőhöz

Megittasult illatoktól terhes az esti lég
Köröttem béke, nyugalom, csendesség

Szikomorfák alatt látom a lemenő Napot
Vágyakozva nézek az égre, beteg vagyok

Beteg vagyok, kedvesem hiába várom
Szenvedek utána, nincs étvágyam

Sugárzó szépsége, mint állócsillagok
Szeme, ha rám néz, ékkőként ragyog

Ölelése perzsel, mint lángoló nyár
Meleg tekintete mindig szíven talál

Orvosaim tanácsa semmit sem ér
Áldásod kellene, mint falat kenyér

Add vissza nekem, s áldom a neved
Házamban zenével, tánccal ünnepelek

Te vagy az öröm, a szeretet, a szépség
A mécses, melyben a szerelem lángja ég

Anyai szeretet élteti mécsesed tüzét
E tűz nélkül ridegség lenne, sötétség

Szentélyedben gyakran megfordulok
Ilyenkor étellel, itallal mindig áldozok

Hórusz is neked zengi égi énekét
Kérlek, hozd vissza kedvesem kegyét

2009.01.10.

Napkorong isten, Aton dicsérete

Mint sötét halotti leplen át
Szűrt fény töri át az éjszakát

Eleven korongként feltűnik a fényed
Fénylő lényeddel űzöd a setétet

Hogy látva lásd, mit megalkottál
Házak ablakán beragyogjál

Hogy még ágyban áldják a neved
Aki állsz a világmindenség felett

Kitárul előtted a végtelen világ
Mezők, bokrok, zöldellő fák

Szárnyaló madarak élvezik a nyarat
Ugráló halak köszöntik sugaraidat

Már megvilágosult elmével látunk
Bölcs meglátásodra változik világunk

Megalkottad a távoli kéklő eget
Benne sugárzó lényed ragyogva lebeg

Tőled jön életünk, boldogságunk
Általad lesz erősebb királyságunk

Régi istenekből Te maradtál nekünk
Könyörgünk kegyes légy velünk

2009.02.27.

Vers a túlélőknek

Radnóti Miklós emlékére

Felperzselt puszták, üszkös utcák mellett
Elcsigázott rabok lassan menetelnek
Vánszorgok én is éhesen, görnyeteg
Gyúrótt papírra gyűlnek a hexameterek

Ifjú életemből már csak ennyi tellett
Minden, amim volt az átkos kor elvett
Régóta hull rám az embertelen gyűlölet
Életem delén írom utolsó versemet

Búskomor világból hívogat a lényed
Álmaimban hozzád vissza-visszatérek
Elmerengek együtt töltött emlékeken

A répahéjból nyert erőm már véges
De emberi hangon szólni vagyok képes
Tisztán csengő hexametereken

2009.03.26.

Búcsú egy lelkipásztortól

Tomor Sándor ajkai plébánosra emlékezve

"Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak, Nem is akarok mást, mint hogy égjen!"

(Lk. 12, 49)

Erőtlen még a napsugár
A didergő Nap is messze jár
Elhagyta az égi pályát
Mint lelkész a nagy nyáját

Tüzet rakott negyven éve
Hogy a nyáját meleg érje
Minden lelkész lélekorvos
Hol összeköt, hol feloldoz

Vigyázott, hogy folyton égjen
Lobogott még nem oly régen
Sugárzott is egyházába
Mint a fény az éjszakába

Hitoktató ténykedéssel
Embersége melegével
Segített az esetben
Az elveszett gyerekeken

Megszépült a nyája háza
Elkészült Csinger kápolnája
Szervezte is szenvedéllyel
Istenbe vetett hitével

Lobogásnak most lett vége
Elindult az öröklétbe
Szívünkben, mint csillag az égen
Fénylő tüze mindig égjen

2009.03.31.

Dani unokám keresztelője

Július eleji meleg délelőtt volt
A városra ráolvadt a nyár aranya
Izzott, vibrált a fény a levegőben
Izzadni látszott a kis Dani homloka

Hűs kápolnában csitul az utcák zaja
A szűrt fény a termet is bearanyozza
Vaku villan, fényjáték tölti be a teret
Pici Dani a természetes feszületre mered

Míg maroknyi meghívott elfoglalja helyét
Anyja ölében ujját szopva leli örömét
Néha el-elmélázva csendes ragyogással
Ujja érdekli, s nem törődik semmi mással

Majd fény csillan a szép kék szemében
Betlehemi tűz a szentelt gyertyák fénye
Egy feltörő lobbanás gyermeki lelkében
Krisztusi lángként kíséri egész életében

Dániel a keresztény szentírásban próféta
Neve az ítélő Isten bölcsességét hordozza
Jó szándékú, törekszik jótévővé válni
Mindég az emberiség javát szolgálni

Ritka, felemelő, drága kis ünnep
Tagjává válni egyházi közösségnek
Ige, szent beszéd, évszázados liturgia
Dédi is velünk volt, a múlt idők tanúja

Új élménnyel lett gazdagabb kis Bence
Láthatta kis testvérét megkeresztelve
Végül hazakísértük a boldog szülőket
Ebédrel véget ért a családi ünnep

Budapest, 2009.07.05.

Kerengő dervisek tánca

Ünnepi fehérben bűnömtől megtisztulva
Anyagi lényem messze hátra hagyva
Jobb lábon forgok, s megszűnik az idő
Megérint az Isten, Allah vagy Teremtő

Nyomasztó légkört, friss áramlat váltja
Áramlás élménye az öröm forrása
Forog a világ, s én vagyok központban
Változik minden, s bennem nyugalom van

Köröttem szálló porszemek pezsegek
Halk zene pezsdíti lobogó véretem
Óceánba érkezem a rohanó árral
Fellépek a csúcsra egy táncoló társsal

Bennem az őserő, de bennem az alázat
Fennkölt érzelmek mozgatja a lábat
Élvezem örömét a túlvilági mennynek
Elhunyt szeretteim körömben lehetnek

Ó Allahom segítsd lelkem odaát
Tetteidet szent törekvés hassa át
Magasba, téged érintve tartom kezem
Ígérem, hogy soha többé nem vétkezem

Elcsitul a zene, visszatérek a mába
E törékeny világ minden fájdalmába
Hallom társaim pörgése is lassul
Hallom szívem verését, amint elhalkul

Megszűnt a forgás, megszűnik az élet
Mozdulatlan már szavaim sem érted
Visszhangzó hangod lelkemig hatol
Üres teremben már csak csend dobol

2009.11.18.

Az Emberi Jogok világnapján

December 10-e, az Emberi Jogok világnapja

Köröttünk rideg, dermedt, vak sötétség,
Káprázik szemünk a villogó ablakokra,
Emberszívekben igazság, béke, szépség,
Gyakran gondolunk jövőnkre, az utódokra.
Karácsony táján vágyik lelkünk szeretetre
Emberi Jogok napján gondolunk-e a szegényekre?

Betlehemről mesélnek a hideg szelek,
Hogy emberek békében együtt éljenek,
Hazánkban léteznek fázó, éhező gyermekek
Gondban, válságban vergődő nemzetek.
Karácsony táján vágyik lelkünk szeretetre
Emberi Jogok napján gondolunk-e a szegényekre?

Bevásárló üzletek telt polcokkal várnak
Széles spektruma a termék fajtáknak
Vannak elesettek, ide melegedni járnak
Szegyenére egy jobb sorsú országnak.
Karácsony táján vágyik lelkünk szeretetre
Emberi Jogok napján gondolunk-e a szegényekre?

Ilyenkor erősebb az isteni szándék
Nagyobb perselypénz, drágább ajándék
Utca kövén alvókra fittyethányva
Jézuskára gondolunk, meg az unokák arcára.
Karácsony táján vágyik lelkünk szeretetre
Emberi Jogok napján gondolunk-e a szegényekre?

Távoli nyomortanyákon, ahol elég víz sincsen
Éhező tömegeken nem segít, csak a Jóisten
Álmukban gyógyulnak, járnak iskolába
Éhbérből nem jut másra, csak létfenntartásra.
Karácsony táján vágyik lelkünk szeretetre
Emberi Jogok napján gondolunk-e a szegényekre?

Zsongás, ragyogás, áhítat, fenyőfaág
Munka nélkül tengődik sok-sok család
Át kell vészelní a válságot, nehéz időket
Meg kell nyerni a döntéshozókat, hitelezőket.
Karácsony táján vágyik lelkünk szeretetre
Emberi Jogok napján gondolunk-e a szegényekre?

2009.12.09.

Nyári zivatar karácsonykor

Zápor felhők között felbukkanó Hold
Ázott, esőtől duzzadó, induló rügyek
Egy hete még húsz fok hideg volt
Most majdnem ugyanennyi, de meleg

Néptelen utcák, itt-ott villogó fények
Bús fekete lombok, fenyőszagú a lég
Meleg az otthon, a családi fészek
De villámok cikáznak, megdörren az ég

Zuhogó eső, mindenhol sár, pattogó hang
Kísértethangon felsír egy távoli harang
Régen ünnepi fehérhez szokott szemünk
A szokatlan villogásra furcsán nézünk

Bevásárló üzletekben csalogató fények
Telt polcokkal várnak, akik ide térnek
Munkanélküliek, elmélyült a válság
Ők csak a fényözön árnyoldalát látják

Gondterhelt, kizökkent világban élünk
Aggályos a természet, az élet, a politika
A bizonytalan világtól, klímától félünk
De ki mondja meg, mikor zökken vissza?

2009.12.30.

Kutyasétáltatás az éjszakai fagyban

Fagyott hó tükrében sápadt Hold ragyog
Reszkető hidegben félelemmel telve
Kérdőn néznek rám hideg szemű csillagok
Ki ez a delejes pára a rideg éjszakában
Jégpáncél ruhában, kéklő aurában?
Amikor a Fiastyúk melengető szárnya
Pelyhes kiscsibéit óvón vigyázza
A lassan döcögő, lomha Göncölszekérből
Néhány fehér pehely hull alá az égből

Kutyám fittyet hány Fiastyúkra, égiekre
A nagy hidegben sétára szottyan kedve
Sóvárogva gondolok a meleg ágyra
S várok, mint Krisztushívók a csodára
Imámra előtűnt a gőzölgő barna pára
Mint aki a sötétben jól végezte dolgát
A havon elkezdte nyalogatni talpát
Majd a barna kupacra esik pillantásom
Végre folytathatom megkezdett álmom

2010.02.09.

Gondolatok Abu-Simbel sziklatemplomában

Az én Egyiptomom című pályázatra

Roppant masszív, hatalmas falak
Úgy érzem itt Istenek lakhattak
Az irdatlan térben törpék vagyunk
Égi honra gondol halandó agyunk

Alsó-felső Egyiptom kettős koronája
Ramszesz fején országot vigyázza
Gránit szobor, évezredes kövek
Szűrő pillantása mindenhova követ

Csendben rám néz, nem mozdul az ajka
Tetteit a falakon mutatni akarja
Nem hagyta évezredek ködébe veszni
A beszédes falak hőstetteit zengi

Szentélyében Istennel együtt látom
Ra-Horakty, Pfah és végül Amon
Várják a fényt, a sugárzó Napot
Mely évenként kétszer rájuk ragyog

Mindent látó Ramszesz sziklába vésve
Háromezer éve halandókra néz le
Hazájáról azért kérném véleményét
Talán ha szólhatna, kezdené meséjét

Országom nagy része kietlen sivatag
Középen az áldást hozó Nílus halad
Földjét már ókorban öntözte árral
Sok termést hozó bőséges áldással

Nomád őseid még lovon nyargalásztak
Ázsia pusztáin halásztak, vadásztak
Nálunk már létezett fejlett társadalom
Szervezett közösség, virágzó hatalom

Hatalmas piramisok törtek fel az égre
Szervezett munka várt fáraóra, népre
Összehangolt irányítás az építőket várta
Vívmányaink most is a világ csodálja

Fáraók emlékhelye tele turistákkal
Az utódok emlékeit őrzik nagy hálával
De fáraókincsek vannak még a földben
Sok magyar régész tevékeny e körben

Egymástól távol élő független nép
Más-más utat járva ért ide nemrég
Más a Nap melege, természeti kincse
De közös a cél, hogy egymást segítse

Válságtól terhelt világban élünk
Klí maváltozás hatásától is félünk
Közös erővel ezeken túljuthatunk
Biztosabb a siker, ha összefogunk

Készülök, lassan el kell mennem
A szobromtól búcsút kell vennem
Talán most látjuk egymást utoljára
De tudom, örökre vár a viszontlátásra

2010.02.26.

Tavaszi zsongás

Gyerünk az erdőbe
friss virágot szedni
Menjünk a hegyekbe
bánatod feledni
E világon minden zöld
rügy fakad az ágon
A megújulás üdvözl
hetedhét határon

Hallgasd a csalogány
hosszú zokogását
Szerelmesen mindahány
így keresi párját,
Zokog tele vággyal
hangosan a lelke
Hangja messze szárnyal
fájdalommal telve

Halkan szóló édes hang
járja át lelkem
Zúgj tavaszi kis harang
szavad messze zengjen
Magas hegyen vár rom áll
körötte virágok
Itt nyílik egy rózsaszál
köszöntsed, ha látod

2010.03.16.

Emlékeim hullámai

Égig ér emlékező lelkem óceánja
A lebukó nap még fürdik utoljára
Lobogó testét pirosra festve látja
Lehalkul bennem az emlékek árja

Merengés és álomlátás között
A Csend, a Béke belém költözött
Könnyű esti fellegek félhomályban
Fürdenek sápadt holdsugárban

Elmém sima víztükörként mozdulatlan
Emlékfoszlányok indulnak el halkan
Csobbanó víz oszolva hányja gyűrűit
A hullámozás lassan kisimul, eltűnik

Érik bennem az érzés, a gondolat
Kedély és érzelem magával ragad
Ébredő szélben, viharfelhők alatt
Feltör bennem a bujkáló hangulat

Vadul verdes megbolydult lelkem
Parány vagyok, kicsi, gyarló lettem
Csüggedés, rosszkedv hulláma dagad
A hullámok tajtékja rám szakad

Dühöngő vihar bennem csitul
Izzó kedélyem holt hamvába hull
Sarkcsillag már kigyúlt a láthatáron
Kisimult orcával alszom édes álmom

2010.04.12.

Egy fecske keservei

2010: A fecskék védelmének éve

Tavaszz színvarázsát ízlelgetem én
A nap sugarain suhan felém
Fecskecsapatommal indulhatunk
Vándorút előtt boldogok vagyunk

Kövér csapatokban égre kelhetünk
Páradús légből zengi énekünk
Repülni kell, vár az otthonunk
Repülni kell, itt pusztulhatunk

Szaharától délre telelő helyünk
E zord világ választott terünk
Táplálék híján éhezünk, veszünk
A vadonban támaszt nem lelhetünk

Vergődünk forrón perzselő napon
Vagy áztató eső átkos súlya nyom
Vízhiány valós veszély a bozótlakón
Keserűvé sebzett a pusztuló vadon

Még a változó klíma sincs velünk
Váratlan csapások érik nemzetünk
Szolid felhőből vízözön fakad
Szelíd szellő orkánná dagad

Megpróbáltatásból bőséggel akad
Afrikából jőve a hosszú út alatt
Süvítő szélben utunk keresztezi
Mennydörgős égből villanásai

Óriási hittel haza érkezünk
Megleljük-e régi keltető helyünk?
Gyakran keservesen csalatkozunk
Nem fog kikelni pelyhes magzatunk

Így szélnek eresztve, hazátlanul
Állunk megtörten, könnyünk is hull
Hittük, óhazánkra támaszkodhatunk
Utódok nélkül pusztul csapatunk

Kozmoszt ostromlók büszke serege
Nem látod, hogy szűkül népünk élettere
Idővel eltűnik népes nemzetünk
Feledésbe merül végül a nevünk

2010.05.25.

Vadászó hiúz holdfényben

Hiúz védelmében

1

Lépked a Hold aombok felett
Egy nőstény hiúz surran utána
Makogó kölyke éhes lehet
Ózgida vacsorára várna

Hold igencsak csodálkozva mered
A pettyes ragadozót látva
Börzsönyben már rég látott illet
Hisz ő is kihaltak hitte mára

Hatalmas ugrással rohanó Éhség
Hold fényében izzó, bús merészség
Lobogó fülbojtja, lengő szakálla

Tág tisztáson, fénylő helyen
Már előtte a vérző tetem
Éhes kölyke nem vár hiába

2

Félőn néz a fényárban úszó tájra
A Hold arca horizont felé halad
Majd anyját zsákmányával látja
Tücsökhimnuszról zengő ég alatt

Nincs ok félelemre, aggódásra
Létük biztonságban marad
Ember, állat élhet barátságba'
Már nem vadásszák e nemes vadat

A Hold búcsúpillantásra készül
Amint terhével hazatalál végül
Együtt van a családi csapat

Nagyot harapva az őzgidából
Gyógyulva éhes száj űzte lázból
Békésen alusszák édes álmukat

2010.06.23.

Verseskötetemre

Hosszú vándorúton mérföldkőhöz értem
Hányadtatás után a hetedik X-et is átléptem
Megtépázott szívvel megpihenek rajta
Hogy erőt gyűjtsek még a továbbiakra

Tovább kell menni, mint ülni szélütötten
Nem jön értünk senki e dermedt időben
Halványoló nyomunk a sűrűsödő ködben
Eltűnünk mi is „Idő parttalan medrében”

Eltűnünk, mintha sose éltünk volna
Csak unokák emlékében él egy nagypapa
Aki érzéseit, vágyait rímbe szedve írta
Hogy örökölni hagyja majd az utókorra

Mint imbolygó ködben egy meleg napsugár
Születésnapomra egy igazi ajándék vár
Válogatott verseim veretes könyvbe
helyezve
Lányom, fiam, feleségem által
megszerkesztve

Íme egy mű „Emlékeim hullámai” címmel
Ez a fennkölt tálalás gondolataimhoz rímel
Mérföldkövön ülve csak arra gondolok
Bíztat a mű. tovább írni, amíg csak tudok

2010.12.01.

Bence unokám karácsonyi rajza

(Öt éves unokám meglepetés Jézuskája)

Előtte fehér papír, tiszta lap
Immár kész a havas alap
Szemében barna csend honol
Emlékeimben keres valahol

Kezében ceruza vagy barna toll
Egy mozdulattal nagy kört rajzol
Ez lesz a hóember törzse, hasa
Még egy vonás s kész a nyaka

Fejében virít sárgarépa orr
Két szén szem fenn valahol
Feje búbján kemény kalap
Épp hogy megáll, alig tapad

Fenyők állnak élénk zöldben
Kék ég alatt barna földben
Fenyők mögött sárgul a Nap
Előbukkan zöld fák alatt

Kusván rajzolt, kicsit naiv
De árad a melegség, van benne szív
Érték, mit kis unokámtól kaphatok
Boldog vagyok s roppant meghatott

2011.01.15.

Hetven tavaszon túl

Aszfaltjárda szélén ülök a padon
Tavaszi színvarázsát kószolgom
Lusta Csutak mellettem fekvő henyél
Zsemle szórét borzolja a tavaszi szél

Sárga virágon méhek döngicsélnek
Élvezik a Napot, vége van a télnek
Alvó bokrok végre új életre kélnek
Zöldellő fába visszatér az élet

Sokszor láttál ily tavaszi képet
Hisz elhagytad már a hetven évet
Kirándultál elég sokszor régen
Napsütésben, esős zúgó szélben

Lassan közeleg az est homálya
Indulni kell, készülni a számadásra
Gyakran látogatod a temetőt
Késő van, erdőt járni már nincs idő

2011.04.28.

Májusi rezdülések

Ballagtam némán, mint felhő
Mit enyhe szellő hajt könnyedén
Haladtam térben, az idő peremén
Hirtelen tátikák sora tűnt elém

Magányom ködburka felszakadt
Szúrt fénnel tört elő a Nap
A fák alatt napfény villan át
Nedves föld őrzi lábam nyomát

Bő fényözön hull reám az égből
Az élet felvidul a dús fénytől
Előttem izzó kelyhű víg virágok
Szűk ösvényen vad rózsákat látok

Nádtorzsák közt kacsák lubickolnak
Le-lebuknak néha, iszapba kotornak
Egy-egy csónak ver enyhe hullámokat
Nádszálak ringnak táncolnak álmatag

A Nap lemegy, csillag gyúl nemsokára
Fátyolos fény hull a bágyadt fákra
A Nap vörös fényben úszik a Dunán
Májusban vasárnap késő délután

2011.05.23.

Versfordítások

Hagyaték

Heinrich Heine: Erbschaft

Hamis csókkal csókolgattak engem
és élém tették a hegy levét;
a méreg dolgozott is bennem
midőn a lőrést lenyeltem
a gyomrommal fogtak meg
a rokonok csendben; a mindenét

Csont soványan az ágyban fekszem
és csak arra gondolok, hogy meghalok,
hogy ágyamból mozdulni sem tudok,
hogy fiatal életem ellopták, elvették
a gyomrommal fogtak meg
a rokonok csendben; a mindenét

Keresztény vagyok, s ezt bizonyíthatom;
s mielőtt majd értem jönnek az angyalok
nektek keresztényi módon
testvéreim meg kell bocsátanom

De mélyen bennem keserűség gyötör
néha lelkem fájdalmában kitör:
az Úr ítéljen el benneteket
hogy a pokolra kerüljete

Ajánlás

Amikor az utolsó ítélet napján
felharsognak az égi harsonák,
a halottak sírjaikból kiperdülve
az angyalkarral, sírva, nevetve
éneklük a Világ Urának dalát;
de ha ez a dal nem úgy kerekedne,
hogy örömöm telne benne,
én bizony nem mozdulok
inkább halott maradok

2003.10.03.

Boszorkányok

Heinrich Heine: Die Hexe

Kedves szomszéd, már megbocsásson
nem egy boszorkány van e világon
aki képes arra varázserejével,
hogy állat bőrében tűnjön fel

No de az már mégiscsak hallatlan
a nejem eltűnt úgy ahogy van
azt a kedves, rendes nőt
macska képében látom viszont őt

Vitathatatlan őnagysága az
szeme villanása csaknem ugyanaz
meg ahogy jön hízelegve, dorombolva
megcsap kedvesem imádott illata

Nem elég, hogy házuknál lődörög
reggel, este, ha esik, ha dörög
no de az mégsem helyénvaló
hogy kutyájuk körötte sündörög;
mégis ki ez a kutya, honnan való?

Már mindentől elment a kedvem
a nejem boszorkányként játszik velem;
hát ezt érdekelttem, ki érte él, hal
hát vesszenek, le a boszorkányokkal!

2003.09.26.

Éjjeli kutyacsendélet

Christian Morgenstern: Nachtbild

Holdteli éjjel
éjfél előtt kevéssel
a csendre ügyelve
hallgatja szerelme dalát,
s reménnyel eltelve
nem törődve az evéssel
csóválja kurta farát.
Korgó gyomorral
kerítésen egy réssel
boldog a tele Holddal.
Szerelemre gerjedve
más rést is keresve
nem leli kedvese szagát.
A szokott helyre érve
víg kedvét szegte,
hogy más szagot talált.
A balsors kezét érezte.
És hogy helyzetét leplezze,
ellátta új kedvese baját.

2006.01.30.

A rímfaragó menyét

Christian Morgenstern: Das ästhetische Wiesel

Egy menyét
a patak közepén
egy kő tetején
elfoglalta helyét.
Mi a manó,
miért tette?
A Hold azon nyomban
el is árulta titokban.
Szedte vette azért tette,
hogy e verset rímeltesse.

2006.01.30.

Ködszöttes

Christian Morgenstern: Nebelweben

Az erdőben csöndben a ködszövő
hitvesének ködből inget szó
alkonyati pírban a hófehér ing
láthatatlan égi kötélén ring

Meztelen szürke szikla hasadék
várja ingét, csendesén nógatja nejét.
De az irdatlan ing egyre nő
az esztelen ködszövő szó, csak szó

Távoli fázós tanyák felett
reggeli fényben füstcsík szendereg
messze, ahol hó fedi a sziklák hegyét
más ködszövő is keresi kedvese kezét

2006.02.22.

Az idő és örökkévalóság

Christian Morgenstern: Zeit und Ewigkeit

Halld meg a vadon
lűktetésének ritmusát.
A szél hogyan hordja
a hullámzó patak zaját,
miközben véges léted
ketyeg tovább

2006.02.05.

Testnélküliség

Silke Liria Blumbach: Leiblosigkeit

Csak én ismerem
testnélküliségem.
Ezért barátaim kérem
ezt ne cseréljék fel velem
Tőlem külön életet él testem
A tánc forgatagában érzem
külső belső énem.
Az a lenyűgöző erő,
mikor felszáll a repülő.
Érzem együtt lélegzik velem
Testnélküliségben
élem életem.
De a tánc és repülés,
amikor testem lényét érzem.
Így ti akik
csak a testem látjátok bennem
kérlek a testem ne cseréljétek
fel velem.

2006.02.22.

Első hó

Christian Morgenstern: Neuschnee

Nyomaid formálódnak láthatón
lábnyomaid a friss havon
Egy keskeny ösvényen halad
kezdő hóesésben megmarad

gyermeteg és fenséges a kezdet
ahogy a zsongó erdő megremeg,
és a fényben játszó hópelyhek
mélyen megérinti belső énedet

2006.02.28.

Katalinnak

Heinrich Heine: Zu Katharina

Egy csillag tűnt fel éjjelem egén
Édes mosollyal kacérkodik velem
Új életet sugároz felém
Ó ne hazudj nekem

A Hold vonzására árad a tenger
Oly vígan, vadul vágy utánad lelkem
Kecses fényed érzem vonzó inger
Ó ne hazudj nekem

2006.03.17.

Psyche

Heinrich Heine: Psyche

Amor és Psyche mitológiai történet. A történetet és fontosabb német irodalmi utalását a <http://www.deutscheslyrik.de/anderes/psyche.htm> weblapon olvastam.

Röviden próbálom összefoglalni: A királylány Psyche olyan szép volt, hogy az emberek neki hódoltak, s nem a szerelem Istennőjének Aphroditének. Ő megparancsolta fiának, Amornak, hogy Psyche-t egy csúf teremtménnyé varázsolja, de a fiú nem engedelmeskedett anyjának, mert szerelmes lett a lányba. Helyette egy csodás kastélyba varázsolta megtartva a nő emberi szépségét és ott szerelmeskedett vele. Megígérte a lánynak, hogy esténként visszajön, ha nem kutatja a partnere kilétét. A lány is szerette az ismeretlent, de idővel napközben unatkozott, s meglátogatta (szerelme segítségével) nővéreit. A gonosz nővérek irigyek voltak rá, s bízatták, hogy fedje fel az ismeretlen kilétét. Legközelebb egy olajlámpással és törrel (a nővérek szörnynek vélték a kedvest) bújt az ágyba. Amikor Amor elaludt a lány meggyújtotta a lámpást. A férfi szépségétől megremegett a keze,

s az olaj ráfolyt az alvó meztelen testére. A szerelem Istene erre felriadt, és elmenekült. Psyche ezután sokáig kereste, és végül Zeus segítségével az Olympuszon egymáséi lettek.

Psyche

A lány kezében apró lámpa
keblében lobogó tűz lángja
surran szerelme táborába
ahol alvó kedvesét találja

Elpirul, megremege a keze
megfogja szerelme szépsége
leleplezte a szerelem Istenét
aki menekülve hagyta el helyét

Böjtől és sanyargatja magát
bűnhődik 18 évszázadon át
szégyen majd elemésztí életét
mert meztelen látta meg
kedvesét

2006.03.22.

Tavaszi

Heinrich Heine: Frühling

A pásztor lány a folyó partján
Réveteg néz csillogó habok után
Villogó fények, a természet éled
Mert a tavasz zsongására ébred az élet

Élvezi a virágok dús illatát
Előtte sarjadó ág, néhány virág
Kérdőn nézi: Kinek adjalak téged?
Mert a tavasz zsongására ébred az élet

Egy lovas tűnt fel a fák mögött
Oly bátornak tűnt, ahogy köszönt
A lány félve nézett még utána
A távolban lengő-tollú kalapjára

Majd csendben elsírta magát
S vízbe dobta virágcsokrát
Feléled egy szerelmes madár ének
Mert a tavasz zsongására ébred az élet

2007.01.10.

A habléányok

Heinrich Heine: Die Nixen

A Hold megvilágítja az elhagyott partot
Csak a tenger hullámzását hallod
Csendben ringatja hosszú homokágyát
Ahol egy lovag alussza édes álmát

Tenger felől habléányok jönnek
A férfit halkán közelíthetik meg
Az enyhe szél fátylukat meg-megfújja
Úgy hiszik a lovag mély álmát alussza

Az egyik szemét a kalap tollai bántja
A másik a fegyvere övét piszkálja
A harmadik kardját kihúzza, s nevet
Villog a kard, és csillognak a szemek

A negyedik táncra perdül közben
S suttogja sóvárogva, csöndben:
„Ha kedvesemnek tudhatnálak téged
Boldogan élhetnénk most már véled”

Az ötödik kezét csókolja sóvárogva
A hatodik végül szájon is csókolja
A lovag behunyt szemmel a Hold fényében
Füldik a habléányok csók özönében

2007.01.20.

A hazatérés

Heinrich Heine: Die Heimführung

Nem megyek egyedül kedvesem
Kérlek nagyon gyere velem
Meghitt tájon, szeretett völgyben áll
Egy ház: bús, borongós, rideg, sivár
Ide illő anyám galád gagyogása
Ahogy fia hazaérkezését látja

Hagyj már békén, sötét alak
Én ugyan még nem hívtalak
Búzlík a szád, a kezed hideg
Szemed csillog, az orcád rideg
Inkább élvezném a Nap melegét
Rózsák illatát áradva szerteszét

Hagyd, hogy süssön ránk a Nap
Kedvesem; A rózsák illatozzanak
Engedd lobogni esküvői fátylad
Pengesd lantod, hagyd tombolni vágyad
Énekeld a menyegzői párok dalát
Ahol az éji szél kíséri e melódiát

2007.05.24.

Egy úri társaság a szerelemről

Heinrich Heine egy cím nélküli verse alapján

Ültek csendben, fogyasztották a teát
A szerelemről jókat társalogtak
Az urak majdhogynem visszafogottak
A szebbik nem gyengéd, kerüli a vitát

„A szerelem plátói kell legyen”
Egy aszott udvari tanácsos így határozott
Felcsattant neje gúnyos kacaja
És ajkát egy sóhaj is elhagyta

„A szerelem nem jó, ha durva”
Fontoskodott egy kanonok papolva
Még az egészség is rámehet
Suttog egy lány: „Ez hogy lehet?”

„A szerelem átmenet a kedvtelésbe”
Bánatosan egy gróf neje
És egy bárót kínál jóságosan
Egy csészét nyújt teával tele

Az asztalnál egy helyet még találok
Szerelmem épp téged ide várlak
Ha lennél szíves kedvesem
Szerelmedről mesélj nekem

2007.06.16.

Az átváltozás

Christian Morgenstern: Der Konvertit

Hogy tündökölsz előttem fura idegen
Ebben az új világmegváltó ingben!

Tegnap még tested fedte a szegényes bőre
És voltál ruhátlan, teljesen póre

"Igaz-igaz tudod ezt vagyok kénytelen
Néha-néha hidegre érzékeny a lelkem"

2008.08.30.

A hegy hangja

Heinrich Heine: Die Bergstimme

Magas hegyek felett borong a Nap
Mély völgy ölén bús lovas halad
"Vagy mátkám két karjába zár
Vagy a sötét sír magába zár?"
A hegy hangja szívéen talál:
"A sötét sír magába zár"

Tovább baktat sóhajtozva
Borús kedvvel, gondolkodva
"Ha már korán a sírba jutok
Vajon ott békében nyugodok?"
A hang tömör, nem csacsog:
"Ott békében nyugodok"

Lassan üget gondsújtottan
Sírni való hangulatban
"Ha sírban nekem béke terem
Lelkem üdvét is meglelem?"
A hang ismét, mint kongó verem
"Lelkem üdvét is meglelem"

2009.04.27.

A báránfelhő

Christian Morgenstern: Die Lämmerwolke

Béget egy báránfelhő
A végtelen kék ég alatt
Népes nyája után béget
Akitől nemrég elszakadt

Egy léghajó épp arra repül
Hallja a sírást, s fölébe kerül
Viszi is lefelé, ahogy megragadta
Szegény felhő veszít is rajta

Eztán a falu legelőjén lebeg
Innen int segítőjének köszönetet
Hogy árván mégse érezze magát
Fehérruhás lányok etetik, itatják

Másnap a hajnal keresi, hiába
Már csak a hült helyét találja
De magasban a kéklő láthatáron
Egy homályos felhőt távolodni látom

2008.09.01.

A búsongó

Heinrich Heine: Der Traurige

Ha borús, sápadt fiút látunk
Talán könnyek közt, sírva
Sajgó szívvel rágondolunk
Ha a kín az arcára van írva

Az együttérzés hűsítő fuvallat
A búsongó lázas homlokára
Egy mosoly vigaszként hathat
E rideg, szívtelen világba

Elhagyva a város lármás zaját
Menekül a zöldellő erdőbe
Hallhatja a madarak víg dalát
Susogó fák zaját a dús levegőbe

Elnémulhat a madarak dala
Susogás is gyászossá alakulna
Ha a búsongó magába roskadva
Az erdő felé búsan bandukolna

2009.08.15.

Viziúton

Heinrich Heine: Wasserfahrt

Álltam, támaszkodtam az árbocra
Néztem a habokat hazámra gondolva
"Isten veled!", elfogott a vágy
Hajóm sebesen siklott tovább

Feltűnt kedvesem vágyott háza
Ablakai tisztasága, csillogása
Néztem, majd kiesett a szemem
De nem integetett senki sem

Könnyeim nehogy kibuggyanjatok
Látva mily boldogtalan vagyok
Hogy beteg szívem megszakadna
A mérhetetlen fájdalomba

2009.08.16.

Emlékeim fiatal éveimből

Heinrich Heine: Die Heimkehr 76

Fiatal titánként a szerelem parázsa
Jó néhányszor megkapott, de hiába
Bár tudom, hogy magas a fa ára
De űzött, hajtott a szerelem varázsa
Amikor a tűz elalélt, kialvó
Hitemre mondom ez volt jó

Szép leányok, erre gondolatok
Töröljétek könnyetek, ne búsuljatok
Az őrlő szerelmi bánatot feledve
Az élet gondjairól megfeledkezve
A régi szerelmeket dobjátok alomba
Hitemre mondom a két karomban

2009.09.15.

A pásztorbojtár

Heinrich Heine: Der Hirtenknabe

A pásztorbojtár királyként él
Zöldellő domb a trónja
Felkél a Nap feje fölött
Koronaként tekint a dombra

Lábainál birkák hevernek
Kedvencei vörössel jelöltek
Kicsinyek peckesen andalognak
Mint szokása a lovagoknak

Körötte madarak, tehenek
Mind-mind kamarazenészek
Színházában az udvari fő okos
Nem lehet más, mint maga a kos

Így lesz csengő-bongó szimfónia
Társul hozzá a vízesés, a fenyőfa
S ebben az idilli hangzavarban
A király elszenderül félálomba

De kormányzás nem szünetelhet
A kutyái miniszterként tevékenyek
A nyáját csaholással terelik
A környék ugatással megtelik

Az ifjú király félálmában motyog
"A kormányzás komoly dolog
Jó lenne már otthon lenni
A királynőm szívből szeretni

A királynőm karjaiban volna helyem
Oda nyugtatnám fejedelmi fejem
És a két szép szemébe találok
Az én mérhetetlen gazdagságom"

2008.11.01.

Holdfényes éj Merán felett

(Ch. Morgenstern Mondnacht über Meran c. verse alapján)

Úgy áll a város a hold sütötte tájban
Mint álomban látott illatdús virágos rét,
Mint szellemváros, mint egy szőnyegkép,
Amit álmodozó szőtt több éves munkában

Selyemlepelként hull reá derengve az ég
A félénk csillag-gyermekszemek fénysugarában
Már reng, remeg az éter az éjszakában
Mint aki szellemek járta világba lép

Álomkép, egy néhány ezer lakosú városképre
Mintha a hold fénye egy istennő páncélingére
csillogna, aki fegyverére támaszkodva áll

Éjféli harangkongás töri meg a csendet
A nagy Isten üdvözli az istennői rendet,
Mely békességben isteni szeretetre vár

2011.02.09.

Búcsú kedvesemtől

Heinrich Heine: Abschied c. verse alapján.

Úz, hajt a vágyad, tova, tova
Nem tudod, mi az oka, van-e oka
Csendes hang cseng zúgó szélben
De nincsen senki közelében

Elhagylak végleg kedvesem
Ő hív, marasztal szerelmesen
„Visszavárlak, utánad vágyom
Te vagy egyedüli boldogságom”

Tovább, tovább nem maradhat
Már nem találod nyugalmadat
Ahol ölelést leltél, szerető viszonyt
Soha többé nem láthatod viszont

2011.01.27.

Tölcsérek

(Ch. Morgenstern: Die Trichter c. verse alapján)

Két tölcsér bolyong az éjen át
szűkölő törzsük mélyén át
a Hold csorgatja
néma, vidám fénysugarát
a méla útra
és így tovább.

2011.06.10.

Tartalomjegyzék

válogatott versek

Molnár József Bálint

Néhány szó magamról	2
-------------------------------	---

Versek

Hagyd élni a fákat	6
Tűzijáték Budapesten	7
Gondolatok Édesanyám sírjánál	8
Az erdőben	12
Ha majd öreg leszek	14
Karácsony este	16
Édesapám temetése	17
Búcsú szeretteimtől	18
Hallgass szüleidre	18
Téli merengő	19
November végén a Tejde lábánál	20
Élj a szívkorház adta lehetőségekkel	22
Karácsony	23
Napfogyatkozás	24
Tamás fiam hómpédszére	25
Egy gyertya utolsó percei	26
Születésnapra	27
Emlékezve ünnepeljünk	27
Gondolatok a Westminster apátságban	28
Utolsó kívánság	29
Új lét küszöbén	29
Őszi pillanatképek	30

Emlékképek halottak napján	31
Egy túlélő visszaemlékezései	32
Zivatar a Marson	33
A Marsról álmodtam	35
Úgy élj, hogy utódaid is élni tudjanak	36
Egy bendzsó elhallgatott	37
Álmaim kékben	38
Élj egészségesen	39
Emlékképek a fiam esküvőjéről	40
Tavaszcím	41
Újra otthon Európában	42
Segíts magadon	43
Tátorján túrán Balatonkenesén	44
Tavasszal a Mátrában	46
Elmúlás ősszel	47
A Mamám és a Titán	48
Szökőár karácsonykor	49
Anyák napján szüleim sírjánál	50
Íme az Ember!	51
Születésnap buli a Lancelot étteremben	52
Bence unokám születésére	53
Amiről szülőfalunk harangjai mesélnek	54
Lakástűz aranyvasárnap	55
Utolsó számadás	56
Ifjú hévvel 1848 márciusában	57
Megjutalmaztak költészet napján	58
Látogatás szülőfalumba	61
Korteszézés	62
Egy Tűzdedzővel szegényebbek lettünk	62
Megmaradnak-e a Teremtés pillérei?	63

Az örökifjú munkások krónikása	64
A régi filmek értékmentője	65
Füst mentesen jobb élni	66
Születésnap a kenesei nyárban	67
Koratéli csendélet a Gellért hegyen	68
Karácsonyi hangulatban	70
Emma és orkántársai	71
Januári tavasz	71
Emléktöredékek a Stomp előadásról	72
Épülő szennyvíztisztító Csepelen	73
Esküvői tánc Pilsenben	74
Dani unokám születése	75
Csutak, a lányom kutyája	76
Ima Hathor istennőhöz	77
Napkorong isten, Aton dicsérete	78
Vers a túlélőknek	79
Búcsú egy lelkipásztortól	80
Dani unokám keresztelője	81
Kerengő dervisek tánca	82
Az Emberi Jogok világnapján	83
Nyári zivatar karácsonykor	84
Kutyasétáltatás az éjszakai fagyban	85
Gondolatok Abu-Simbel sziklatemplomában	86
Emlékeim hullámai	89
Egy fecske keservei	90
Vadászó hiúz holdfényben	91
Verseskötetemre	93
Bence unokám karácsonyi rajza	94
Hetven tavaszon túl	95
Májusi rezdülések	96

Versfordítások

Hagyaték	99
Boszorkányok	100
Éjjeli kutyacsendélet	101
A rímfaragó menyét	102
Ködszöttes	102
Az idő és örökkévalóság	103
Testnélküliség	103
Első hó	104
Katalinnak	104
Psyche	105
Psyche	105
Tavasza	106
A hableányok	107
A hazatérés	108
Egy úri társaság a szerelemről	109
A hegy hangja	110
Az átváltozás	110
A báránylehő	111
A búsongó	112
Viziúton	112
Emlékeim fiatal éveimből	113
A pásztorbojtár	114
Holdfényes éj Merán felett	115
Búcsú kedvesemtől	116
Tölcsérek	117